

မအိအိ

BURMESE
CLASSIC
COM

အမေကိစားတံသမိ

မအိုစာ

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် (၁၉၇)

ရန်ကုန်မြို့။

အကြံပြုစာ ရေးသားပေးပို့သူ ပရိသတ်အားလုံးကို
လက်မှတ်ထိုးထားသောစာအုပ်လက်ဆောင်များ
ပြန်လည်ပေးပို့လျက်ရှိပါသည်။

မအိုစာ

အမေကိုစားတဲ့သမီး

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း (ရဲဘော်ကျော်ဆန်း)
(မြ-၀၉၃၂) ရဲအောင်စာပေတိုက်
အမှတ် (၂)၊ ချွန်းလမ်း (၁)၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဖေမျိုးဦး (အောင်မြင့်မိုးရဲပုံနှိပ်တိုက်)
(၁၂၉၉)၊ အောင်သုခ ၂၇-လမ်း၊
၆-ရပ်ကွက်၊ သာကေတ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - ရွှေမင်းသမီးစာပေ၊
ဖုန်း - ၀၉၄၃၀၃၃၁၅၂၊ ၀၁-၄၀၀၆၇၄

အမေကိုစားတဲ့သမီး

မအိုစာ

BURMESE
CLASSIC

၈၉၅-၈၃

မအိုစာ

အမေကိုစားတဲ့သမီး / မအိုစာ - ရန်ကုန် ။
ရဲအောင်စာပေ ၂၀၁၃
၂၀၀ စာ၊ ၁၃၂၁ x ၂၀၈ စင်တီ၊
(၁) အမေကိုစားတဲ့သမီး

ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ခေါစာပစ်တဲ့ည
- ၂။ မလှစုန်းယိုး
- ၃။ အရှင်လတ်လတ်
- ၄။ ကနားစီးဒေဝါ
- ၅။ ခေါင်းတလားရာဇာ
- ၆။ နတ်ကဝေမယ်
- ၇။ ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်
- ၈။ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်
- ၉။ ခုတင်နံပါတ် ၃၁
- ၁၀။ ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့
- ၁၁။ နတ်ကျားဝိညာဉ်
- ၁၂။ မာတင်
- ၁၃။ ဘီလူးနက္ခတ်
- ၁၄။ မိုးကြိုးအလောင်း
- ၁၅။ နှစ်ဘဝရွှေသိုက်
- ၁၆။ မိုးနတ်ဒေဝီ
- ၁၇။ ကျိန်
- ၁၈။ မရဏစာရွက်
- ၁၉။ မိစ္ဆာအိုး
- ၂၀။ လေးကျွန်းမှော်
- ၂၁။ ရဲမက်တစ္ဆေ

- ၂၂။ ရွှေတောင်ရွာသူ မချမ်းသာ
- ၂၃။ ပတ္တမြားဝိညာဉ်
- ၂၄။ မိမိလေး
- ၂၅။ နှစ်တစ်ရာဂူသင်္ချိုင်း
- ၂၆။ နတ်ကိုးကြိမ်
- ၂၇။ ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း
- ၂၈။ ရွှေမျက်နှာရှင်သခင်မ
- ၂၉။ အလောင်းကောင်
- ၃၀။ မီးစုန်း
- ၃၁။ အဆောင် ၈
- ၃၂။ ကျမ်းစူး
- ၃၃။ ဟိုင်းဝေးတစ္ဆေ
- ၃၄။ သွေးစုပ်သူယောင်မယ်

ယခု

အမေရိကန်စားတဲ့သမီး

BURMESE
CLASSIC

အပိုင်း [၁]

လန်းချရွာလေးဟာ နေဝင်ရီတရောအချိန်ရဲ့ နေ

ရောင်အောက် အေးချမ်းစွာရှိနေတယ်။

ရွာလေးရဲ့အစွန် လယ်ကွင်းပြင်တွေမှာတော့ လယ်
သမားတစ်စုနဲ့ကောက်စိုက်သမတွေဟာ ရွာပြန်ဖို့အတွက် ဆူဆူ

ညံ့ညံ့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လူကြီးတစ်ဦးဟာ လယ်ကွင်းတွေဆီကို
အသည်းအသန်ပြေးလာပြီး ...

“ဟေ့ ... သာရင် ဘယ်မလဲ၊

သာရင် ဘယ်မလဲကွ”

လို့ မောသံကြီးနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

လူကြီးရဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာအမေးကြောင့် ကောက်စိုက်

သမတွေဟာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

“အိုတော် ... သာရင့်ကိုများ

ကျုပ်တို့ လာမေးနေရသလားတော့၊

ကျုပ်တို့လယ်မှာ သာရင်မရှိဘူး၊

သာရင်က ကပ်စေးနဲ့သူဌေးရဲ့လယ်မှာ

လုပ်နေတာ၊

ဒါကြောင့် သာရင့်မိန်းမ လူမွေးမပြောင်တာပေါ့”

လို့ မျက်နှာမဲ့ရွဲ့ရင်း တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။

အမေကိုစားတဲ့သမီး

လူကြီးက စိတ်မရှည်ဟန်နဲ့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အာ ... အေးမိ မဆိုင်တာလျှောက်မပြောနဲ့၊

ငါ့ကို သာရင်လုပ်နေတဲ့လယ်ကွက် ဘယ်မှာလဲ၊

ပြောစမ်းဟ ... သိပ်အရေးကြီးတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ လယ်သမားတစ်ဦးက လယ်သုံး

ကွက်အကျော်ကို ညွှန်ပြတယ်။

“ငါတို့ သူရင်းငှားရော၊

ကောက်စိုက်သမတွေပါ၊

အဲဒီလယ်မှာ ဘယ်သူမှမလုပ်ဘူး၊

ဖင်ထဲရွံ့ဝင်ပြီး ဖင်ပိတ်သေရင်တောင်

ဘာမှလုပ်မပေးတဲ့ သူဌေး၊

သာရင်တစ်ယောက်ပဲ မိုးချုပ်ကနေဝင်၊

နွားလိုရုန်းပြီး လုပ်နေတာကွ၊

သွား ... သွား ... မင်းရှာနေတဲ့၊

ငနွားသာရင် အဲဒီမှာရှိတယ်”

လူကြီးက သူရင်းငှားညွှန်ပြတာကိုကြည့်ပြီး တစ်ရှိန်
ထိုးဆက်ပြေးသွားတယ်။

“သာရင် ... ဟေ့ကောင် သာရင်၊

သာရင် ... သာရင်”

အသံကုန်အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် လယ်သိမ်းဖို့ပြင်
နေတဲ့ ကိုသာရင်တစ်ယောက် နောက်ဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ
တယ်။

သူရှိရာ ပြေးလွှားလာတဲ့ လူတစ်ယောက်။

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲကွ ... ဟေ”

“ငါကွ ငါ ... ဦးလေးအာပြီပါကွ”

“ဘာလို့ ဒီလောက် ပြေးလာရသလဲ

ဦးလေးအာပြီ၊

ဘာများအရေးကြီးလဲဗျ”

ဦးလေးအာပြီဟာ သူနဲ့ဝါးတစ်ရိုက်လောက်အကွာ

ရောက်တဲ့အခါ ...

အမေကိုစားတဲ့သမီး

“မင်း ... မင်း အိမ်ပြန်တော့ သာရင်၊

အရေးကြီးတယ် ... ပြန်တော့”

လို့ ပြောရင်း ဟောဟဲသံပြုရင်း ရပ်နားလိုက်တယ်။

ကိုသာရင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

“ဟာ ... ဘာဖြစ်တာလဲဗျ၊

ကျုပ် ... ကျုပ်အိမ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊

မီး ... မီးများလောင်သွားလို့လား ... ဟင်”

လို့ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်မိတယ်။

ဦးလေးအာပြီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“မီးလောင်တာထက် အရေးကြီးတယ်၊

မင်း ... မင်းမိန်းမ ငယ်သံပါအောင်

အော်ဟစ်ပြီး ဗိုက်နာနေပြီကွ”

“ဘာ ... မြ ... မြ ...

ဗိုက်နာနေပြီ ... ဟုတ်လား၊

ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊

လက်သည်ကြီးပြောတုန်းက

မွေးဖို့ သုံးလလောက် ...

လိုသေးတယ်ဆို၊

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးလေးရာ”

“ဟ ... ဒါ ငါ့မေးစရာလားကွ၊

ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊

ကြည့်ရတာ ... မွေးရခက်နေပုံပဲကွ၊

လက်သည်ဒေါ်ချိုလည်း ...

မင်းအိမ်မှာ ရောက်နေတယ်၊

သူ ကလေးအပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊

သွား ... သွား ဟော့ကောင်”

ဦးလေးအာပြီရဲ့အပြောကြောင့် ကိုသာရင်တစ်ယောက်

ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ ရွာဘက်ဆီ သုတ်ခြေတင်ခဲ့တယ်။

အပိုင်း [၂]

မေ့ကြဉ်စားတဲ့သမီး

၁၇

နှင်းလာတယ်။

“မြရေ ... ကျုပ်လာပြီ ... လာပြီ၊

ဟဲ့ ... နှင်းမေ ... နင့်အစ်မ ...

ဘယ်လိုလဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

ကိုသာရင်ဟာ ညီမအရင်းဖြစ်သူ နှင်းမေကို မေးလိုက်

တဲ့အခါ နှင်းမေက မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ...

“အခြေမနေမကောင်းဘူးထင်တယ် အစ်ကို၊

ခုနက လက်သည်ကြီးတောင် လက်လျှော့ရမလို

ဖြစ်နေတယ်၊

ယောက်မ ... ကျုပ်ယောက်မလေး

မမွေးနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်တော့”

လို့ ပြောရင်း ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်တယ်။

ကိုသာရင်တစ်ယောက် ... “ဘာ” ခနဲ နှုတ်က ရေခွတ်

ရင်း တဲအိမ်လေးရဲ့ ကပြင်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်မိ

တယ်၊

“မြရေ...မြ...မြ”

ကိုသာရင်တစ်ယောက် အိမ်ဝိုင်းထဲပြေးဝင်ရင်း အသား

ကုန်အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

တဲအိမ်လေးရဲ့ရှေ့ ကပြင်ပေါ်ကနေ မိန်းမတစ်ဦး ပြေး

“အမယ်လေးတော့် ...

ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှမကယ်နိုင်တော့ဘူးလား၊

အဖေတွေ၊ အမေတွေ၊ လင်တွေ ...

ကျုပ်ကို ကယ်ကြပါတော့်၊

နာတယ် ... အရမ်းနာတယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မြမြ ...

စိတ်ကို တင်းထားစမ်း၊

ညည်းအော်နေတာနဲ့

ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး၊

ကလေးက ခေါင်းထွက်နေပြီဟဲ့၊

ညှစ်စမ်း၊ ညည်း ... အားလေးစိုက်ပြီး

ညှစ်ကြည့်”

“ညှစ်နေတာပဲ ... ကျုပ် ... ကျုပ်

အားမရှိတော့ဘူး၊

ကျုပ် ... မျက်လုံးထဲ အရမ်းဝါးနေပြီ၊

ဧရဘူး ... မရတော့ဘူး၊

အမလေးတော့်”

လက်သည်ကြီးနဲ့ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ စကားသံတွေကြောင့်

တစ်ရပ်တစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး မီးမြှိုက်ခံရသလို ခံစား

ရတယ်။

ယောက်ျားဖောင်စီး ... မိန်းမ မီးနေဆိုတဲ့စကား။

အခု ... မြတစ်ယောက် သူ့ရင်သွေးလေးအတွက်

တက်လှတိုက်ပွဲကြီး ခွဲနေရတဲ့အဖြစ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သာရင်၊

အသက်နှစ်ချောင်းထဲက

တစ်ခုခုကို ရွေးရတော့မယ်၊

ကလေးက ခေါင်းထွက်ရုံမကလို့

ပခုံးတောင် ထွက်နေပြီ၊

ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ... နင့်မိန်းမ

ညှစ်အားမရှိတော့ဘူး၊

ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

တဲအိမ်လေးထဲက ပြေးထွက်လာပြီး ပြောလိုက်တဲ့
လက်သည်ကြီးရဲ့စကားကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆောက်
တည်ရာမဲ့ ဖြစ်သွားရတယ်။

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ လက်အစုံက ဆတ်
ဆတ်တုန်နေသလို ... မျက်ရည်တွေ ပါးပေါ်လှိမ့်ကျလာတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဗျာ၊

ကျုပ် ... ကျုပ်ဘဝမှာ၊

ဒီကလေးက အဦးဆုံးရင်သွေးလေးဗျ၊

ကလေးရဖို့ ကျုပ် ...

ဆယ်နှစ်လုံးလုံး စောင့်ခဲ့ရတာ၊

ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ...

မြ ... မြ အရမ်းသနားဖို့ကောင်းနေပြီ၊

သူ့အော်သံက ကျုပ်နားထဲ

သံရည်ပူလိုပဲဗျ၊

မြ ... မြရဲ့အသက်ကိုပဲ

ကယ်တင်ပေးပါ၊

ကယ်တင်ပေးပါဗျာ”

ကတုန်ကယင်ပြောလိုက်တဲ့ သူ့စကားကြောင့် လက်
သည်ကြီးဟာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း အထဲပြန်ဝင်ဖို့
နောက်လှည့်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

“အား” ... ခနဲ ငယ်သံပါမတတ် အော်ဟစ်လိုက်တဲ့

မြရဲ့အသံကြီးကို တစ်ရွာလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားမတတ် ကြား
လိုက်ရတော့တယ်။

အပိုင်း [၃]

“ဟယ် ... ကလေး အပြင်ထွက်နေပြီတော့”

လက်သည်ကြီးရဲ့ရေရွတ်သံကြောင့် ကိုသာရင်ဟာ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ...

“အယ်လေး”

မီးခန်းတွင်းမှ အော်သံကြောင့် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

ကိုသာရင်က အခန်းပြင်က မေးလိုက်သလို ညီမဖြစ်သူ နှင်းမေက အခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်။

မွေးကင်းစ နီတာရဲကလေးငယ်ကိုကြည့်ရင်း နှင်းမေ ဟာ “ဟင်” ... ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

“ဟ ... နင်တို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊

ငါ့မိန်းမရော ... ငါ့မိန်းမ ... ဘာဖြစ်လဲ ...

ဘာဖြစ်လဲ။ ငါဝင်လာမယ်”

လည်သည်ကြီးရဲ့ နှင်းမေတို့ တားဆီးချိန်မရလိုက်ခင်

မှာပဲ ကိုသာရင်ဟာ အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့တယ်။

ဆံပင်မိုးရိုးဖားရား သွေးတွေရွဲနှစ်ပြီး မျက်လုံးအပွင့်သား

နဲ့ ငြိမ်သက်နေတဲ့ မြမြ။

“ဟာ ... မြ ... မြ”

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ကိုသာရင်ဟာ မိန်းမဖြစ်သူကို ထွေးပွေ့ပြီး လှုပ်ကိုင် လိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲဗျ၊

မြ ... မြ ... တစ်ကိုယ်လုံး

တောင့်တင်းနေပါလား”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ သာရင်၊

မြ ... မြ ... ဆုံးသွားပြီကွဲ့”

ငိုသံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ လက်သည်စကားကြောင့် ကို သာရင်တစ်ကိုယ်လုံး အသက်ရှူရပ်မတတ် ခံစားလိုက်ရတယ်။

လက်သည်ကြီးက မွေးကင်းစကလေးငယ်လေးကို ပုဆိုးပိုင်းစနဲ့ ထုပ်ပိုးလိုက်တယ်။

ကလေးအနီးထုပ်တဲ့ လက်သည်ကြီးရဲ့လက်အစုံဟာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို ...

သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးမရှိလောက်အောင် ဖြူချတ် နေရှာတယ်။

“မြ ... မြရယ်၊

ငါ ... ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲကွာ၊

မင်းရဲ့အသက်ကို ငါ ရွေးချယ်ခိုင်းတာတောင်

မင်း ... မင်းက ...

ငါ သိပ်လိုချင်တဲ့ ကလေးကိုပေးပြီး

ငါ့အနားက ထွက်သွားခဲ့ပြီ၊

မြရယ် ... မြ”

ကိုသာရင်တစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမဲ့စိတ်နဲ့ တဟီး

ဟီး ငိုချလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာသူရွာသားတချို့ဟာ ကိုသာရင်ရဲ့ခြံဝိုင်း

ထဲ ရောက်လာကြတယ်။

ရွာသားတွေဟာ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ရှိနေကြသလို ရွာသူ

တွေက မီးနေခန်းထဲ ဝင်လာကြတယ်။

ရွာသူတွေဟာ ကိုသာရင်ရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မ

ကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေကြရှာတယ်။

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ရွာသူတစ်ဦးက လက်သည်ကြီးရဲ့လက်ထဲက ကလေး

ငယ်ကို အနီးစပ်ဖြည့်ပြီး ကြည့်နေတယ်။

“ဟယ် ... ကလေးက မိန်းကလေးပဲ၊

ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလေးနဲ့ ...

ချစ်စရာလေးအေ့”

ရွာသူဟာ ပြောပြောဆိုဆို ကလေးငယ်ကို ပါးဆွဲလိုက်

တယ်။

ကလေးက လန့်ပြီး တအဲအဲအသံပြုရာက လက်ကား

ယား ခြေကားယားနဲ့ ထွန်ထွန်လူး ငိုကြွေးတော့တယ်။

ရွာသူက အမှတ်မထင် ကလေးငယ်ဆီက တစ်စုံတစ်ရာ

ကို သတိပြုမိသွားတယ်။

သူမ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“အမယ်လေးတော်”

လို့ အော်ဟစ်ရင်း ပြေးထွက်သွားတယ်။

“ဟေ့ ဂျမ်းတော ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

ရွာသားတွေက ထိုင်ရာကထပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေး
မြန်းကုန်တယ်။

ရွာသူက လက်တကာကာနဲ့ ...

“အမယ်လေး ... ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊

အဲ ... အဲဒီကလေးမှာ

လက်ဖဝါးအပိုကြီး ပါတယ်တော့”

သူမအပြောကြောင့် ရွာသားတွေဟာ “ဟာ” ... ခနဲ
ရေရွတ်လိုက်မိကြတယ်။

ရွာသူရဲ့စကားကို ကြားနေရတဲ့ ကိုသာရင်ဟာ မျက်
ရည်ပြည့်လျှမ်းတဲ့မျက်လုံးနဲ့ လက်သည်ကြီးကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တယ်။

လက်သည်ကြီးက မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် သာရင်၊

နင့်သမီးမှာ လက်သုံးဖက်ရှိနေတယ်၊

နင် ... နင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှန်းသိပေမယ့်

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ဒါမျိုးက မပြောလိုလည်း မဖြစ်ဘူး၊

ဒါမျိုးကလေးက ...

ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းဘူး၊

ငါ ... ငါ ထပ်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်

ဒီ ... ဒီကလေးဟာ

သူ့ ... သူ့အမေကို သူ ပြန်စားလိုက်တာပဲ”

လက်သည်ကြီးရဲ့စကားကြောင့် ကိုသာရင်တစ်ယောက်

အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရတယ်။

ကိုသာရင်ရဲ့ဒေါသတကြီး ... “ဘာ” ခနဲ ရေရွတ်သံက
အိမ်ပြင်က လူအားလုံးကို ဆတ်ခနဲ တုန်သွားစေတယ်။

အပိုင်း [၄]

သစ်ပင်ကြီးတွေ ခ။ခ။ခ။ အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ တောလမ်း

အစ်မရောမှာ လူသုံးယောက်ဟာ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေကြ

အသံ၊

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ဗရပျစ်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က

ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က နောက်ကလိုက်ပါလာ
တယ်။

ရွာအဝင်လမ်းဆုံရောက်တဲ့အခါ လူကြီးက တောင်ငွေ့နဲ့
မြေပေါ်ထောက်ရင်း လက်ကာပြလိုက်တယ်။

“နေဦး ... ငါတို့ရဲ့ဦးတည်ရာကိုရောက်တဲ့အခါ
တိတ်တဆိတ်ပဲ လှုပ်ရှားကြမယ်၊

မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ဘာပြဿနာမှ
ငါ မတက်စေချင်ဘူး၊

ခု ... အချိန်ကောင်းရောက်တော့မယ်၊

ငါလိုချင်တာကို ရယူပြီးရင်

ငါ့ရဲ့ပညာအဆင့် တက်လို့ရပြီ၊

အဆင့်အောင်မြင်ပေါက်မြောက်သွားရင်

ဟား ... ဟား ... ဟား

လက်ညှိုးညွှန်ရာ အရာအားလုံးဖြစ်ပြီကွ၊

မှော်ဆရာပေသီးဆိုတဲ့ ငါ့ကို

ဘယ်သူမှ မော်မကြည့်ဝံ့တော့ဘူးကွ”

ဦးပေသီးက တောင်ငွေ့ကို ဝံ့ကြွားရင်း အသံသြကြီးနဲ့
ကြွေးဝါးလိုက်တယ်။

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး ...

ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ
မဖြစ်စေရပါဘူး၊

ကတိပေးပါတယ်ခင်ဗျ”

ဦးပေသီးက ခေါင်းဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ရွာဘက်လှမ်း

ကြည့်လိုက်တယ်။

တစ်ရွာလုံး မှောင်အတိပြီးနေသလို အဝေးဆီက ခွေး

သောင်သံအချို့သာ ကြားနေရတယ်။

ဦးပေသီးဟာ သူ့လူတွေကို လက်ပြလိုက်ရင်း ရွာဘက်

ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

သူတို့ဟာ ရွာထဲမဝင်ဘဲ ရွာရဲ့အနောက်ပိုင်းကို ပတ်

သွားကြတယ်။

လရောင်ရဲ့အလင်းမျှော်လင့်ချက်အောက် အဝေးမှာမြင်ရတဲ့
ဖွေးဖွေးအရာတွေ။

ထိုအရာတွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဦးပေးသီး ကျေနပ်စွာ
ပြုံးလိုက်တယ်။

အူး ... အူး ... အူး ... အူး ... အူး

ရက်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့ ခွေးအူသံကြောင့် ဦးပေးသီး
ရဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်
လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါတို့ ဘာမှ ဘေးမဖြစ်ဖို့

မင်းဆုတောင်းနော်၊ ဒီရွာက ရွာသားတွေက

သိပ်စည်းလုံးသလို အရမ်းလည်း လက်သံ

ပြောင်တယ်ကွ၊ ငါတော့ ဆရာကြီးကို မလွန်

ဆန်ရဲလို့သာ လာရတာ ... ခပ်လန့်လန့်ပဲကွ”

တစ်ယောက်က ကျန်တစ်ယောက်ကို တီးတိုးပြောလိုက်

တယ်။

“ဆရာပေးသီးတပည့်လုပ်ပြီး

ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု

ရှိစမ်းပါကွ၊

ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွ”

ဦးပေးသီးက အနောက်က တွေ့လာလိုးသံတွေကို ကြား
သွားပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ...

မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြသလဲ၊

ငါ့ကို အာရုံပျက်အောင် မလုပ်နဲ့နော်၊

ငါ့ရဲ့ဦးတည်ရာ ရောက်တော့မယ်ကွ၊

အငြိမ်နေကြစမ်း”

လို့ အံကြိတ်သံနဲ့ ငေါက်ဖမ်းလိုက်တယ်။

ဦးပေးသီးနဲ့တပည့်တွေဟာ လရောင်အောက်မှာပဲ ဘိတ်

တံဆိတ် ဆက်လျှောက်သွားကြတယ်။

မြေပုံမို့မို့တွေ၊ ကမ္ဘာတိုင်းတွေ၊ အုတ်ဂူတွေ စီရိုနေတဲ့
ထန်းစုရွာရဲ့သင်္ချိုင်းကုန်း။

ဦးပေသီးနဲ့တပည့်တွေက သင်္ချိုင်းမြေထဲ တရွေ့ရွေ့ချင်း
ကပ်ခဲ့ကြတယ်။

ဦးပေသီးဟာ သင်္ချိုင်းရဲ့အနောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ တဲစုတ်
လေးတစ်လုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“ငါတို့ ကံကောင်းတယ်ဟေ့၊

သင်္ချိုင်းစောင့်ရဲ့တဲလည်း မီးမှိတ်နေတယ်၊

ဟဲ ... ဟဲ ... ငါတို့ လိုချင်တာကို

အေးအေးဆေးဆေးယူလို့ရတဲ့ နိမိတ်ပဲကွ”

အပိုင်း [၅]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၃၉

မြေချထားတာဆိုတော့ ကမ္ဘာတိုင်း
 အသစ်စိုက်ထားတဲ့ မြေပုံကို ရှာရမယ်ကွ၊
 ကဲ မှောင်ကြီး ...
 မီးတုတ်ညှိလိုက်စမ်းဟေ့”

ဆရာဖြစ်သူရဲ့အပြောကြောင့် မှောင်ကြီးဆိုသူက ဖျင်
 လွယ်အိတ်ကြီးထဲက မီးတုတ်ကိုထုတ်ပြီး ရေနံဆီဆွတ်လိုက်
 စာယ်။

မီးတုတ်ရဲ့အလင်းရောင်အောက် ဦးပေသီးနဲ့တပည့်တွေ
 ကမ္ဘာတိုင်းအသစ်ကို စတင်ရှာဖွေကြတော့တယ်။

“ဟာ ... ဒီကမ္ဘာတိုင်းရဲ့သစ်သားက
 အသစ်ကြီးပဲ ဆရာကြီး၊
 ဒါများ ဖြစ်နေမလားပဲ”

တပည့်ကျော် ယမ်းကြီးရဲ့စကားကြောင့် ဦးပေသီးရဲ့
 ခေါင်း နောက်လှည့်လာတယ်။

ဦးပေသီးက ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဖွာရှိုက်ရင်း မျက်

မြေပုံတွေ စိတ်ကုန်နေတဲ့နေရာရောက်တော့ ...

“ငါလိုချင်တဲ့ အစိမ်းသေအလောင်းဟာ
 ဆင်းရဲသားပဲကွ၊

ပြီးတော့ မနေ့ကမှ

မှောင်ကြွတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

“မမြမြ ... အသက် (၃၅) နှစ်ဆိုပါလား၊

အံ့မယ် ...

ငါတို့အတွက် ကံကောင်းတာက

အောက်မှာ သေတဲ့နေ့ကို

ရေးထားသေးဟေ့၊

ဆယ့်ငါးရက်၊ ဆယ်လဆိုတော့ ...

မနေ့ကပဲကွ၊

ကဲ ... တပည့်တို့ လုပ်ငန်းစကြမယ်ဟေ့”

ဦးပေသီးက ပြုံးဖြိုးဖြိုးအမူအရာနဲ့ အမိန့်ပေးလိုက်
တယ်။

မှောင်ကြီးနဲ့ယမ်းကြီးက အသင့်ယူလာတဲ့ ပေါက်ပြား
တွေနဲ့ မြေပုံကို စတင်တူးဆွတော့တယ်။

ဦးပေသီးက အနက်ရောင်အဝတ်စကို ဖြန့်ခင်းပြီး ထိုင်
လိုက်တယ်။

အမေကိုစွားတဲ့သမီး

ပြီးတော့ ... အသင့်ယူလာတဲ့ အဝါရောင်ဖယောင်းတိုင်
ကြီးကို မီးညှိရင်း မြေမှာဆိုက်လိုက်တယ်။

တင်ဖျဉ်ခွေတိုင်နေတဲ့ ဦးပေသီး ... နှုတ်က မန္တန်တွေ
တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေတယ်။

“အလောင်းပေါ်ပြီ ဆရာကြီး၊

ဘာလုပ်ရမလဲ”

ယမ်းကြီးရဲ့အပြောကြောင့် ဦးပေသီး မျက်လုံးပွင့်သွား
တယ်။

မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အလောင်းပေါ်မှတော့ လုပ်စရာရှိတာ

လုပ်ရမှာပေါ့ကွ၊

ဦးဆုံး ...

အစိမ်းမရဲ့ဆံပင်ကို ဖြတ်ရမယ်၊

ပြီးရင် ...

သူ့ရဲ့လက်သည်းတွေကို ညှပ်ယူရမယ်၊

နောက်ဆုံး ...

အစိမ်းမရဲ့ထဘီကို ချွတ်ယူရမယ်ကွ၊

ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ဦးပေသီးဟာ ထိုသို့ပြောဆိုပြီး လွယ်အိတ်ကြီးထဲက

မားမြောင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။

မားမြောင်ကိုင်ထားတဲ့လက်ကိုမြှောက်ပြီး တပည့်တွေ

ဆီ ပစ်ပေးဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ရုတ်တရက် လက်ကို ချုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရတာကြောင့်

ဦးပေသီး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားတယ်။

“ဒါ ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

မာထန်လွန်းတဲ့အသံကြောင့် ဦးပေသီးတို့ ဆရာတပည့်

တွေ မျက်လုံးပြူးသွားကုန်တယ်။

ဦးပေသီးက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မားမား

ကြီးရပ်နေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ကျုပ်ဟာကျုပ် ဘာလုပ်လုပ်၊

ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊

ကျုပ်အလုပ်ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးပေသီးက အဘိုးကြီးရဲ့လက်က
ဆောင့်ရုန်းလိုက်တယ်။

အဘိုးကြီးဟာ ဦးပေသီးရဲ့လက်ကို ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

အဘိုးကြီးရဲ့ကျန်လက်တစ်ဖက်မှာတော့ ကြေးခေါင်း
လောင်းကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်ဆောင်ထားတယ်။

“ဘာ ... ဟောဒီ ...

သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုလုံးက ငါ့ပိုင်နက်ပဲ၊

သုဘရာဇာ ဦးသက်ရှည်ရဲ့ပိုင်နက်ထဲ

လာပြီး မတော်တရားတွေလုပ်ဖို့

ကြံစည်နေတာ ...

သုဘရာဇာဦးသက်ရှည်မှာ

တာဝန်အပြည့်ရှိတယ်ကွ၊

ငါရှိနေသရွေ့ ...

သင်္ချိုင်းထဲက မြေမှုန့်တောင်

မတရားနည်းတွေ သုံးဖို့အတွက်

မရစေရဘူးကွ၊

မင်းတို့ ခုချက်ချင်း

သင်္ချိုင်းမြေက ထွက်သွားစမ်း”

သင်္ချိုင်းစောင့် အဘိုးအိုဦးသက်ရှည်ရဲ့အပြောကြောင့်

ဦးပေသီးရဲ့မျက်နှာ တင်းမာသွားတယ်။

သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ရင်း

“ပေသီးရာဇဝင်မှာ လိုချင်တာကို

ရအောင်ယူတတ်တယ်၊

ကျုပ်လိုတာ ယူပြီးမှပြန်မယ်၊

ခင်ဗျားကြီး အသက်ရှင်ချင်ရင်

မတားနဲ့၊

ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ကျုပ်လိုတာ ယူပြီး

ပြန်မယ် အဘိုးကြီး၊

မဟုတ်လို့ကတော့ ...”

လို့ ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုလိုက်တယ်။

သင်္ချိုင်းစောင့်အဘိုးအိုက ဦးပေသီးကို ဒေါသတကြီး

စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“မင်းက မဟုတ်တာလည်း လုပ်သေးတယ်၊

အေးအေးဆေးဆေးပြောတာကို လက်မခံဘဲ၊

ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ကြိုးစားတယ်ပေါ့၊

ကောင်းပြီ ... မင်းရဲ့ရွေးချယ်မှုပါပဲ”

အဘိုးအိုက ထိုသို့ပြောဆိုပြီး လက်မှာကိုင်ထားတဲ့

ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို မရပ်မနား တီးခတ်လိုက်တယ်။

အပိုင်း [၆]

ဦးပေသီးနဲ့တပည့်တွေက သန့်ရှင်းစောင့်အဘိုး
အိုရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း မှင်တက်သွားကြတယ်။

‘ဂလောင် ... ဂလောင် ... ဂလောင်

ဂလောင် ... ဂလောင် ... ဂလောင်’

အဆက်မပြတ်စွာ ထွက်ပေါ်နေတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံ။

ခေါင်းလောင်းသံ မရပ်ခင်မှာဘဲ သင်္ချိုင်းထဲဝင်လာတဲ့

မီးရောင်သဲ့သဲ့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဦးပေသီးတို့ လှုပ်ရှားချိန်မရလိုက်ခင်မှာပဲ မီးတုတ်ကိုင်

ရွာသားတွေ အနီးဝိုင်းအုံလာတယ်။

“ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်လဲ အဘိုးသက်ရှည်”

“ဒီလူတွေ သာရင့်မိန်းမ မြဲမြဲရဲ့အလောင်းကို

ဖော်ပြီး အစီအရင်တွေ လုပ်နေကြတယ်”

အဘိုးအိုရဲ့စကားကြောင့် မီးတုတ်ကိုင်ရွာသားတွေရဲ့

“တောက်” ခေါက်သံ ညံ့သွားရတယ်။

“ဘာ ... သေတဲ့လူကိုတောင် အလွတ်မပေး

ဘဲ ရွာကျော်ပြီး စော်ကားတဲ့လူတွေ ...

သေဖို့သာ ပြင်ဟေ့”

ရွာသားတွေဟာ ထိုသို့ကြိုးဝါးပြီး ဦးပေသီးနဲ့တပည့်

တွေကို ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်တော့တယ်။

အမေကိုစွားတဲ့သမီး

ဦးပေသီးနဲ့တပည့်တော်က ထိုးကြိတ်မှုတွေအောက်
ချောင်းသာအောင် ခံနေရှာမယ်။

ဦးပေသီးကို ထိုးကြိတ်နေတဲ့ ရွာသားတစ်ဦးက မီးတုတ်
ဆမ်းလိုက်တဲ့အတွက် ဦးပေသီးရဲ့မျက်နှာ မီးဟပ်ခံလိုက်ရ
တယ်။

“အား” ခနဲ အော်ဟစ်သံကြောင့် သင်္ချိုင်းစောင့်အဘိုးအို
ဟာ ဦးပေသီးဆီ အကြည့်ရောက်သွားတယ်။

အဘိုးအိုက ရွာသားတွေကို ဆက်ပြီး မထိုးကြိတ်ဖို့
သက်ပြဟန့်တားလိုက်တယ်။

“အား ... အား ... ငါ့မျက်နှာ ...

ငါ့မျက်နှာ မီးလောင်သွားပြီ၊

အား ... နာလဲ ... နာတယ်”

ဦးပေသီးရဲ့ ... သံနဲ့အတူ ကျန်တပည့်နှစ်ယောက်ပါ
အထိုးကြိတ်ခံရတဲ့အတွက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်နေ
ချေပြီ။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့အားလုံး
 တော်လိုက်ကြပါ၊
 ငါတို့က ငါတို့သင်္ချိုင်းကို
 သင်္ချိုင်းမြေအဆုံး ကာကွယ်ကြတာ
 မှန်တယ်၊
 ဒင်းတို့လည်း ...
 ခုလောက်ဆို နောင်ကျဉ်ရောပေါ့၊
 လွှတ်ပေးလိုက်ကြပါ”
 အဘိုးအိုဦးသက်ရှည်ရဲ့စကားကြောင့် ရွာသားတွေ
 ဒေါသတရှူးရှူးနဲ့ ငြိမ်ကျသွားတယ်။
 “တောက် ...
 အဘိုးသက်ရှည် တားလို့ပေါ့ဗျာ၊
 မဟုတ်လို့ကတော့ ...
 သုံးယောက်လုံး သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသားပဲ၊
 သွားကြစမ်း ... နောက် ဘယ်တော့မှ

ထန်းစုကို ခြေမလှည့်နဲ့၊
 ထွက်သွားကြစမ်း”
 ရွာသားကြီးတစ်ဦးရဲ့ကြိုးဝါးသံကြောင့် ဦးပေသီးရဲ့
 အညံ့တွေ တုန်လှုပ်သွားတယ်။
 မျက်နှာကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး အော်ဟစ်နေတဲ့ ဆရာဖြစ်သူ
 ကိုဆွဲပြီး အမြန်ဆုံး ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်ကြတယ်။
 နာကျင်မှုဒဏ်ကြောင့် သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်နေ
 ခဲ့တဲ့ ဦးပေသီး။
 ရွာသားတွေနဲ့ ဝေးတဲ့အခါ ဒေါသတကြီးအမူအရာနဲ့
 “လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊
 ငါ့မျက်နှာ မီးဟပ်သလို
 မင်းတို့တစ်ရွာလုံး ...
 ဒုက္ခိဖြစ်ဖို့ ပြင်ထားကြစမ်း၊
 ငါ့အစီအရင်ကို ဖျက်တဲ့လူတွေ
 ပျော်ဆရာပေသီး ဘာကောင်လဲဆိုတာ

၅၂

မသို့တ

တစ်နေ့ ...

ကောင်းကောင်းသီစေရမယ်ကွ၊

မြမြမှတ်ထားကြ”

အပိုင်း [၇]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၅၅

တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်ရင်း ...

“မိုက်တဲ့လူရှိရင် ထွက်ခဲ့စမ်းကွ၊

သာရင်တဲ့ဟေ့ ... တစ်ရင်တည်းရှိတယ်၊

ဟာ ... မင်းက

ငါ့ကို ဟောင်ရဲတယ်ပေါ့

သူတောင်းစားခွေးစုတ်၊

ကဲကွာ”

ကိုသာရင်ဟာ သူ့ကိုလွှတ်ဟောင်နေတဲ့ ခွေးပိန်လေးကို

ခြေနဲ့ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကန်ထည့်လိုက်တယ်။

ဒါကို မြင်တဲ့ ရွာသူတွေက ခြံဝိုင်းထဲကနေပြီး ...

“အင်း ... သာရင့်ဒုက္ခလည်း

နှစ်တွေမနည်းဘူး၊

အတော့်ကို မအေးတာဘဲနော်၊

ဘာအလုပ်မှလည်း ဒင်း မလုပ်တော့ဘူး၊

ညီမ၊ဖြစ်တဲ့သူက သူ့ရှိစုမဲ့စုလေးနဲ့

အထက်ပါအကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပွားပြီး

(၇) နှစ်မျှ ကြာသောအခါ...

လန်းစုရွာရဲ့လမ်းဗဟို အဝတ်အစား စုတ်ပြတ်

ပြတ်နဲ့ အရက်သမားတစ်ယောက် ဒယ်မီးဒယ်မိုင်းနဲ့ လျှောက်လာ
တယ်။

အရက်သမားဟာ ပုလင်းထဲက လက်ကျန်အရက်ကို

အိမ်ဆိုင်လေးထောင်ဦး ရှာကျွေးနေတာပဲ
ဒင်းကျေးဇူးတင်ရမှာ၊
ဪ ... လူ့ဘဝရဲ့အလှည့်အပြောင်းများ
ကြောက်စရာကောင်းပဲ ဟက်အောင်
အံ့ပါရဲ့အေ”
လို့ တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တဲ့အခါ နောက်တစ်
ယောက်က ...

“သူက သူ့မိန်းမကို သိပ် စိတ်ကူးအေး၊
ဒီတော့လည်း ... ဘဝပျက်မတတ်
ခံစားရမှာပေါ့၊
မွေးထားတဲ့ကလေးကလည်း ...
မကောင်းဆိုးရွားလေး မဟုတ်လား၊
ငါတော့ သာရင့်ကို
သိပ်သနားတာပဲအေ”
လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာသားလူငယ်တစ်ဦးက ...
“ဦးလေးသာရင် ... သိပ်မူးနေရင်လည်း
အိမ်ပြန်လိုက်ပါဗျာ၊
ဦးလေး လှိမ့်ကန်တာနဲ့ ခွေးလေး
သနားဖို့ သိပ်ကောင်းနေပြီဗျာ၊
လာ ... လာ ... ကျုပ် ပြန်ပို့ပေးမယ်”
လို့ ပြောရင်း ကိုသာရင်ကို ဆွဲလိုက်တယ်။
ကိုသာရင်ဟာ လူငယ်ရဲ့ထိန်းမမှုကြောင့် ဒယ်မီးဒယ်ိုင်
ခြေလှမ်းနဲ့ပဲ ၎င်းရဲ့ခြံဝိုင်းဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ရောက်ခဲ့
တယ်။
လူငယ်က ကိုသာရင်ကို တဲရှေ့ကပြင်လေးမှာ ထိုင်စေ
တယ်။
“အဖေ ... ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ
လုပ်လာပြန်ပြီပေါ့၊
အရက်သောက်တာ မကောင်းဘူးလို့၊

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဘုရား
ဟောထားတယ်လေ၊
ရေအေးလေး သောက်လိုက်ပါဦးလေ”
ခုနစ်နှစ်အရွယ် ဆံရစ်ဝိုင်းနဲ့ ကလေးမလေးဟာ ဖခင်
ကို ရွှေ့ကလေးပေးရင်း ပြောလိုက်တယ်။
သူမရဲ့အပြောကြောင့် ကိုသာရင့်မျက်နှာကြီး ရဲတွတ်
မတတ် နီရဲသွားတယ်။
ရွှေ့ကလေးကို လက်နဲ့ရိုက်ချလိုက်ပြီး ...
“သွားစမ်း ...
ကျက်သရေမရှိတဲ့ကလေး၊
နှင်းမေ ... နှင်းမေ ...
နင် ဘယ်ရောက်နေလဲ လာစမ်း”
လို့ အော်ဟစ်လိုက်တယ်။
ကလေးမလေးဟာ ကိုသာရင့်ရဲ့ကြောက်မက်ဖွယ်အမူ
အရာကြောင့် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေရှာတယ်။

“ဘာလဲ အစ်ကိုရယ် ...
ငါ ဈေးရောင်းနေတယ်ဟဲ့”
နှင်းမေက ဈေးဆိုင်ထဲက ထွက်လာရင်း ပြောလိုက်
တယ်။
“ဒီကျက်သတုံးမလေးကို
ငါ့ရှေ့မလွှတ်ဖို့
နင့်ကို မှာထားတယ်မဟုတ်လား၊
သွား ... ခေါ်သွားစမ်း၊
ငါသတ်မိလိမ့်မယ်”
နှင်းမေဟာ သက်ပြင်းချမိရင်း ...
“အစ်ကို ... နှစ်တွေလည်း ကြာနေပါပြီ၊
နင် ဒီကလေးအပေါ်မှာ
ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက်
ဆက်ဆံဖို့ မသင့်တော့ဘူး၊
အားလုံးဟာ ...

ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနားခိုက်
ဖြစ်ခဲ့တာပါဟာ”

“တော်စမ်း ... နှင်းမေ၊

ငါ့ကိုလာပြီး မိချောင်းမင်း ရေကင်းမပြန့်၊

ဒင်းဟာ ... မအေကို ပြန်စားခဲ့တဲ့ကလေး

ဒင်းမွေးပြီး မကြာဘူး လယ်ထဲမှာ

ဒဏ်ရာရလို့ ငါ့ခြေထောက်တစ်ဖက်

ထော့နဲ့သွားရတာ၊

ရွာမှာလည်း ဒင်းကြောင့်

စီးပွားရေးတွေ ကျဆင်းခဲ့ရတယ်၊

ဒီအကြောင်းတွေကို ငါတင်မကဘူး

တစ်ရွာလုံး ပြောဆိုနေကြတယ်၊

ငါ မလွန်ဘူးကွ”

ကိုသာရင့်အပြောကြောင့် နှင်းမေဟာ မျက်မှောင်ကြုတ်

သွားပြီး ...

အမေကိုစားတဲ့သမီး

“နင်ကိုယ်တိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ဘက်ပါနေရင်

ဒီကလေး ...

ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ အစ်ကို၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ နင့်သွေးအရင်းပဲ၊

ကံကြမ္မာကြောင့် ငါ့တူမလေးမှာ

လက်ဖဝါးသုံးခု ပါခဲ့ရရှာတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ... ကလေးကို

ကလေးလိုပဲ ဆက်ဆံသင့်တယ်၊

နင့်သားသမီးကို ...

မုန်းချင်သလောက် မုန်းလို့ရတယ်၊

အေး ... ဒါပေမဲ့ ...

ရိုက်သတ်ပစ်လို့တော့ မရဘူး၊

မြရင်လေးကို နင်ထိကြည့်၊

ငါနဲ့နင် သေခန်းပြတ်သွားမယ်၊

တစ်ချိန်လုံး မူးရူးနေတဲ့လူ

၆၂

မအူတ

နင့်ကိုယ်နှင့် မြင်အောင်ကြည့်စမ်းပါဟဲ့”

လို့ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုရင်း မြရင်လေးကို ဆွဲခေါ်

သွားတယ်။

ကိုသာရင်ဟာ ကွပ်ပျစ်ပေါ် လှဲချလိုက်ရင်း အရက်

ပုလင်းကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်တော့တယ်။

□ □ □

အပိုင်း [၈]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၆၅

ထောင်းပြီး ဗာဒံစေ့များကို သူ့ထက်ငါ အလှအယက် စား
သောက်ကြတယ်။

ဗလအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားလေးနှစ်ဦးဟာ ဗာဒံ
ဆွေတွေကို ဒိုင်ခံ ထုခွဲပေးနေသလို ကျန်ကလေးတွေက အလှည့်
ကျ စားသောက်ကြတယ်။

ဒါကို အဝေးက ရပ်ကြည့်နေတဲ့ မြရင်လေးဟာ ရွယ်တူ
ကလေးတွေရှိရာ ပြေးသွားတယ်။

“ငါလည်း ဗာဒံစေ့ စားချင်တယ်၊

ငါ့ကိုလည်း ကျွေးပါဟယ်”

သူမအသံကြောင့် ဗာဒံစေ့ထုတဲ့နေရာ အံ့ခဲနေတဲ့
ကလေးတွေရဲ့ခေါင်းထောင်သွားတယ်။

ဗလအကြီးဆုံး ကောင်လေးက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး

“နင့်ကို ပြိုဟ်မလေးလို့

ငါ့အမေက ပြောတယ်၊

နင်က သရဲလိုပဲ ...

ထန်းစုရွာလေးရဲ့ ဗာဒံပင်ကြီးအောက်မှာ

ကလေးငယ်တစ်သိုက်ဟာ ဗာဒံသီးအကြွေများကို လိုက်လံရှာ
ဖွေနေကြတယ်။

ကလေးတွေဟာ ဗာဒံသီးအကြွေများရတဲ့အခါ ထု

မအိပ်စား အမေကိုစားတဲ့သမီး

သရဲမလေးကို ငါတို့က
ဘာလို့ ကျွေးရမှာလဲ၊
နင်က လူမှမဟုတ်တာ”
လို့ လက်ညှိုးထိုး ပြောလိုက်တယ်။
ခပ်ဆိုးဆိုးကလေးတစ်ယောက်က ...
“ဟုတ်တယ် ... သူက သရဲမပဲ၊
ဘာမှကျွေးစရာမလိုဘူး၊
သွားစမ်းကွာ”
ဆိုပြီး မြရင်လေးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။
မြရင်လေးဟာ ဆောင့်တွန်းခံရတဲ့ အရှိန်ကြောင့် မြေပေါ်
ဝမ်းလျားမှောက် လဲကျသွားရှာတယ်။
နာကျင်မှုကြောင့် သူမ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်မိတယ်။
ကလေးငယ်တွေဟာ သူမနံ့ဘေး ဝိုင်းအုံ့ခဲလာပြီး ...
“ငါတို့အားလုံးရဲ့လက်မှာ
လက်ဝါးဆိုတာ နှစ်ဖက်ပဲ ရှိတယ်၊

နင်က ...
သရဲမဖြစ်လို့ သုံးဖက်ရှိနေတာ၊
သွားစမ်း”
လို့ အော်ဟစ်ရင်း ဗာဒံစေ့တွေ၊ ခဲလုံးတွေနဲ့ မြရင်လေး
ကို ဝိုင်းဝန်းပင်ပေါက်ကုန်ကြတယ်။
“အီးဟီးဟီး ... မလုပ်ကြပါနဲ့၊
ငါ ဗာဒံစေ့ မစားတော့ပါဘူး၊
ငါ ... ငါ ... နာလွန်းလို့ပါ၊
မလုပ်ကြပါနဲ့”
သူမ လက်ကလေးနဲ့ကာရင်း ငိုကြီးချက်မ ပြောဆိုလိုက်
တယ်။
ကလေးတွေဟာ သူမရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး တဟီးဟီး
ရယ်မောကုန်ကြတယ်။
“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...
ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊

ဟင် ... မြရင်လေး ... မြရင်”
 ဆိုင်အတွက် ကုန်ခြောက်တွေဝယ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ မနှင်း
 မေဟာ မြရင်ရဲ့အဖြစ်ကိုတွေ့ပြီး ပြေးထူမလိုက်တယ်။
 “ဒီသရဲမက ...
 ကျုပ်တို့ဆီက ဗာဒံစေ့
 လာတောင်းစားနေတယ်၊
 ဒါ့ကြောင့် ...
 ပညာပေးလိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲဗျ”
 ခပ်ဆိုးဆိုးကလေးရဲ့စကားကြောင့် ... မနှင်းမေဟာ
 ဒေါသ အလွန်ထွက်သွားပြီး ...
 “ဟဲ့ ... နင်တို့ ဗာဒံစေ့က
 ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးလို့လဲ၊
 ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိတဲ့ ကလေးတွေ၊
 နင်တို့ ... ဒီလို အနိုင်ကျင့်တာ
 လက်မခံနိုင်ဘူး၊

သူကြီးနဲ့ တိုင်မယ်၊
 မြရင်လေး ... သိပ်နာနေလား၊
 ဒေါ်လေးကို တွဲပြီးထနော်၊
 ထ ... ထ”
 လို့ ပြောဆိုရင်း မြရင်လေးကို ဆွဲထူလိုက်တယ်။
 “သူကြီးနဲ့ တိုင်စရာ ဘာမှမလိုဘူးဗျ၊
 အဒေါ်ကြီးတူမက
 သူတောင်းစားလို လာတောင်းစားတာ
 ဘာသိလို့လဲ၊
 ဟေ့ကောင်တွေ လာကြ၊
 တခြားနေရာ သွားဆော့မယ်ဟေ့”
 “အမယ်လေးတော် ...
 လူကြည့်တော့ နို့နဲ့တောင်မစင်သေးဘူး၊
 မိုက်ရိုင်းလိုက်ကြတာ၊
 ငါ့တူမကို သူတောင်းစားတဲ့၊

ကလေးမို့လို့ ကြည့်နေတာ၊

လူကြီးဆိုလို့ကတော့ ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင်

လုပ်ထည့်လိုက်ပြီ၊

အရိုင်းအစိုင်းကလေးတွေ၊

နင်တို့ကို သူကြီးနဲ့ တိုင်ဖြစ်အောင်တိုင်မယ်၊

တောက်”

မနှင်းမေရဲ့ကြိုးဝါးသံကြောင့် ကလေးတစ်အုပ်ဟာ သူမ
ကို လှောင်သလို တဟားဟားရယ်မောပြီး ပြေးထွက်သွားကြ
ကုန်တယ်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...

နာတယ် ဒေါ်လေး၊

သူ ... သူတို့ ...

မြရင်ကို အရမ်းနာအောင်

လုပ်တယ်”

မနှင်းမေဟာ တူမဖြစ်သူကို မျက်ရည်ငွေ့မတတ် သနား

ဒီသွားရှာတယ်။

“အေးပါ ... တူမလေးရယ်၊

မငိုနဲ့နော် ... တိတ်တော့၊

အိမ်ရောက်မှ ဒေါ်လေး

ဆေးလူးပေးမယ်နော်၊

ဒါကြောင့် ... တူမလေးကို

အိမ်ဝိုင်းထဲမှာပဲ ဆော့ဖို့

ဒေါ်လေး ပြောခဲ့တာ၊

ကဲ ... ထ ... ထ”

အပိုင်း [၉]

“ဒီကိစ္စကို . . .

ကျုပ် မကျေနပ်ဘူး သူကြီး၊

ကျုပ်တို့မကို မကျွေးချင်ရင်

ပါးစပ်နဲ့ ပြောပေါ့၊

ကလေးတွေဖြစ်ပြီး ...

ဒီလို လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်တာ

မဖြစ်သင့်ဘူး၊

သူတို့ကို သူကြီး ဆုံးမပေးပါ”

မနှင်းမေက မြရင်လေးရဲ့လက်ကိုဆွဲရင်း သူကြီးကို

ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးဖိုးတုတ်က ခေါင်းဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း မျက်

လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

သူကြီးခေါ်ထားတဲ့အတွက် ကလေးဆိုးတွေရဲ့မိခင်တွေ

ရော၊ ကလေးတွေပါ သူ့ရှေ့ရောက်နေကြပြီ။

“ဟုတ်တယ်၊ ... ဒါ မဖြစ်သင့်ဘူး၊

လူငယ်ဆိုတာ ... တစ်ချိန်

လူကြီးတွေ ဖြစ်လာကြမှာ၊

ကလေးအရွယ်ကတည်းက

လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်နေရင်

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ကြီးတဲ့အခါ ... ငါ့ရွာမှာ

လူမိုက်တွေ ကြီးစိုးကုန်လိမ့်မယ်၊

ဒီတော့ ...

မြရင်ကို အနိုင်ကျင့်တဲ့

ကလေးအားလုံးကို အပြစ်ပေးရမယ်”

သူကြီးဖိုးတုတ်ရဲ့စကားကြောင့် ကလေးမိဘတွေဟာ

ဗျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကုန်တယ်။

“လက်မခံဘူး သူကြီး၊

ကလေးတွေက သူတို့ဟာသူတို့

ဗာဒံစေ ထုစားနေကြတာ၊

ဂြိုဟ်မလေး ရောက်မသွားရင်

ဘာမှ ရန်ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊

ဒင်းကို ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး

ရွာကျည်ထားတာ ဘယ်နှနှစ်

ရှိနေပြီလဲ၊

ဒင်းတို့ကို မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်နေလို့၊

အားလုံးရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို

လက်ခံပြီး သူကြီးကိုယ်တိုင်

ရွာပြင်နှင့်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊

ဒါဟာ ... ဂြိုဟ်မလေး

ရွာထဲဝင်ပြီး သက်သက်မဲ့

ဂြိုဟ်မွေသွားတာရှင့်”

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က သူကြီးကို အာပေါင်အာရင်း

သန်သန် ရန်တွေ့ပြောလိုက်တယ်။

ကျန်မိန်းမတွေကပါ ...

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်တော့၊

ကျုပ်တို့ကလေးတွေကို

အပြစ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊

လုံးဝ လက်မခံဘူး”

လို့ ငြာသံပေး ကြွေးကြော်ကုန်ကြတယ်။

၎င်းတို့ရဲ့စကားကြောင့် သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ ဒေါသ

အလွန်ထွက်သွားပြီး ...

“တိတ်ကြစမ်း ...

ဒီရွာမှာ သူကြီးဖိုးတုတ်ကို

ဘယ်သူမှ ကျော်လို့မရဘူးကွ၊

အေး ... တစ်ချိန်က

မြရင်တို့မိသားစုကို

ရွာပြင်နှင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း

ရွာရဲ့ရှေးရိုးအယူအဆအရ ...

ရွာသူရွာသားတွေရဲ့တောင်းဆိုမှုကြောင့်ပဲ၊

နင်တို့အားလုံး အတိတ်ကအဖြစ်ကို

ပြန်ပြီး ချေးခြောက်ရေနူးစရာ

အကြောင်းမရှိဘူးကွ၊

ငါ့ရွာမှာနေရင် ...

ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်နာရမယ်၊

ဒါပဲ ...၊ ကဲ ... ကလေးတွေ

ရှေ့ထွက်ခဲ့စမ်း”

ကလေးတွေဟာ မိခင်ဖြစ်သူတွေကို မော်ကြည့်ရင်း ရှေ့ထွက်လိုက်ကြတယ်။

မြရင်လေးရဲ့ဘေးမှာရှိတဲ့ ကလေးဟာ ရှေ့ထွက်ဖို့ ပြင်နေရာက ...

“နင့်ကို မကျေနပ်ဘူး၊

အငတ်မ ... အစုတ်”

လို့ မကြားတကြား ပြောလိုက်တယ်။

ထိုကလေးမလေးဟာ ပြောဆိုရင်း မြရင်ရဲ့လက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်တယ်။

မြရင်လေးဟာ အငတ်မလို့ အပြောခံရတဲ့အတွက်ရော၊ လက်ပါ ဆွဲလိမ်ခံရတဲ့အတွက်ပါ မကျေနပ် ဖြစ်သွားရှာတယ်။

ဒါကြောင့် ...

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ကောင်မလေးရဲ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး လက်မောင်းကို ကိုက်ထည့်လိုက်တော့တယ်။

“အား ... အား ...

နာတယ် ... နာတယ်”

ကောင်မလေးရဲ့အော်သံကြောင့် အားလုံးရဲ့အကြည့်က ထိုနေရာဆီ ရောက်လာကြတယ်။

“မြရင် ... မြရင် ...

သမီးကို ကိုက်တယ်၊

အီး ... ဟီး ... ဟီး”

ကောင်မလေးရဲ့တိုင်တန်းမှုကြောင့် မြရင်လေးဟာ အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့လက်ကိုလွှတ်ပြီး သူကြီးရှိရာ တည့်တည့် လျှောက်သွားတယ်။

လူအားလုံး မှင်တက်နေစဉ်မှာပဲ မြရင်လေးဟာ သူကြီးဖိုးတုတ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သူက ကျွန်မကို ...

အငတ်မအစုတ်လို့ ပြောပြီး

လက်ကို လိမ်ဆွဲတယ် သူကြီး၊

ဒါကြောင့် ... မခံနိုင်လို့

ပြန်ကိုက်မိတာပါ။

ကျွန်မစကား မှန်တယ်ဆိုတာ

သူကြီးကို ...

ရွာစွန်က ဘုရားဖြူကြီးမှာ

တိုင်တည်ပြီး ပြောရဲပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ...

သူကြီး အပြစ်ပေးပါရင်”

မြရင်လေးရဲ့အပြောကြောင့် သူကြီးဖိုးတုတ် မျက်မှောင်

ကြုတ်သွားပြီး ...

“ဟေ့ ... အကိုက်ခံရတဲ့ကလေး

လာစမ်း”

လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

ကလေးငယ်က တွန့်ဆုတ်ဟန်နဲ့ သူကြီးဆီ လှမ်းလာ

တယ်။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ...

မြရင်က စလုပ်တာလား၊

နင်က စလုပ်တာလား၊

အမှန်အတိုင်းပြောရင်

ငါ မရိုက်ဘူး”

သူကြီးစကားကြောင့် ကောင်မလေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား

ပြီး ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်၊

သူက အငတ်မမို့လို့ ပြောတာ”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

“အေး ... လူဆိုတာ

မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောဝံ့ရတယ်၊

ဒီတော့ ...

သူကြီး နင့်ကို မရိုက်ဘူး၊

ကျန်တဲ့ကလေးတွေပဲ အပြစ်ပေးရမယ်”

သူကြီးရဲ့အပြောကြောင့် ကလေးအားလုံး မျက်နှာပျက်

သွားပြီး ...

“ဟို ဟို ... ဝန်ခံပါတယ် သူကြီး၊

ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း မရိုက်ပါနဲ့၊

မြရင်ကို ကျွန်တော်တို့

အနိုင်ကျင့်မိပါတယ်”

လို့ တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကျန်ကလေး

တွေကပါ ...

“ဟုတ်ပါတယ် သူကြီး၊

ကျွန်တော်တို့ အနိုင်ကျင့်မိပါတယ်”

လို့ ဝိုင်းပြောကုန်တယ်။

သူကြီးဖိုးတုတ်က ပြုံးစေ့စေ့အမူအရာနဲ့ ခေါင်းညိတ်

လိုက်ရင်း ...

“အေး ... ငါလိုချင်တာ အဲဒါပဲ၊

သူတို့အမှားကို သူတို့သိသွားတဲ့အတွက်

နှင်းမေကလည်း ကျေနပ်လိုက်ပါ၊

သူများအပေါ် အနိုင်ကျင့်ဖို့

မကြိုးစားပါနဲ့၊

ကဲ ... အားလုံးပဲ ပြန်ကြတော့”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးရဲ့စကားကြောင့် ကလေးမိခင်တွေဟာ ကျေနပ်

ဟန်မရှိဘဲ ခြေဆောင့်နင်းထွက်သွားကုန်တော့တယ်။

အပိုင်း [၁၀]

ညနေစောင့်ချိန်တစ်ခု ...

ထန်းစုရွာလေးရဲ့အစွန်ရှိ ရှေးဟောင်းကျောက်ဆစ်
ဘုရားအတွင်းဝယ် မြရင်လေးတစ်ယောက် ဘုရားဝတ်ပြုနေ
တယ်။

သူမဟာ ဘုရားရဲ့ အလွန်သပ္ပာယ်တဲ့မျက်နှာတော်ကို
မော်ဖူးရင်း ...

“အရှင်ဘုရား ...

ကျွန်မကို ဘာလို့

သူများနဲ့မတူတဲ့ ဘဝကို

ဖန်တီးပေးထားတာလဲ ဘုရား၊

သူများထက်ပိုပြီး

လက်ဖဝါးအပိုပါနေတာ၊

တကယ်ပဲ ...

လူတွေကို ဘေးဖြစ်စေတာလား

ဘုရား၊ အဖေကလည်း

ကျွန်မကို ဂြိုဟ်ဆိုးမလေးဆိုပြီး

အမြဲ မကောင်းပြောတယ် ဘုရား၊

ဒါပေမဲ့ ...

ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ

မတရားမလုပ်ဖူးပါဘူး၊

ကျွန်မရင်ထဲက အပူမီးဟာ

အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့်ရတဲ့

ခဏလေးပဲ ငြိမ်းအေးမှုရှိပါတယ်ဘုရား၊

လူတွေ မလိုတဲ့ ခုလို ဘဝဆိုးကြီးက

လွတ်မြောက်ခွင့်ရဖို့ ဆုတောင်းပါတယ်

အရှင်ဘုရား”

သူမ နှုတ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ဦးချကန်တော့

သိုက်တယ်။

ရွာနဲ့အိမ်မှာ နေရတာထက်စာရင် ဆည်းလည်းသံနဲ့

သာယာလွန်းတဲ့ ကျောက်ဆစ်ဘုရားရဲ့ပရဝဏ်ဘေးမှာ နေရ

တာ သူမ သိပ်သဘောကျမိတယ်။

ဒါကြောင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ မနှင်းမေ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့

အချိန်တိုင်း သူမ ဘုရားကို လာရောက်ဝတ်ပြုလေ့ရှိတယ်။

“အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင်

ဘာသာတရားရှိတဲ့ ကလေးပဲ၊

ရွယ်တူကလေးတွေ ဆော့ကစားနေချိန်မှာ

ဘုရားကျောင်းကန်ရောက်နေတဲ့ကလေး

အင်း ... သာဓု ...

သာဓု ... သာဓုပါကွယ်”

ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် မြရင်လေးက မော်ကြည့်
လိုက်မိတယ်။

ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ အေးချမ်းတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင် အဘွားအို
တစ်ယောက်။

အဘွားအိုက သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူမရဲ့လက်
ကို သတိပြုမိသွားတယ်။

မြရင်လေးဟာ ဒါကို သတိထားလိုက်မိခြင်းကြောင့်
ရှက်ရွံ့စွာပဲ လက်ကို ခူးခေါင်းဘေး ချလိုက်မိတယ်။

အဘွားအိုက မတ်တတ်ရပ်နေရာက ထိုင်လိုက်ပြီး သူမ
ရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်တယ်။

ပြီးတော့ သူမရဲ့နဖူးပေါ် ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို သပ်

တင်ပေးရင်း ...

“သမီးဟာ ...

ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ၊

သူများနဲ့မတူဘဲ လက်ဝါးပြင်တစ်ခု

ပါရှိနေခြင်းဟာ ...

ရှက်ရွံ့စရာမဟုတ်ဘူး သမီး၊

ငါ့သမီး မြဲမြဲမှတ်ထားပါ ...

သမီးဟာ လူတွေအများကြီးကို

ကယ်တင်ခွင့်ရလိမ့်မယ်၊

ဘဝမှာ ကောင်းတာတွေအများကြီး

လုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊

အဲဒါ ... ငါ့သမီး သိရဲ့လားကွဲ့”

ယောဂီဝတ်အဘွားအိုရဲ့စကားကြောင့် မြရင်လေးရဲ့

မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်သွားတယ်။

“အဘွား ...

အဲဒါ တကယ်ပြောတာလားဟင်၊

ဒါပေမဲ့ ...

ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး အဘွားရယ်၊

ရွာက လူတွေက ကျွန်မကို

မကောင်းဆိုးဝါးလို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်၊

အဖေကလည်း ...

မွေးကတည်းက ခုချိန်ထိ

ကောင်းကောင်းမဆက်ဆံဘူး၊

အားလုံးက ကျွန်မရှိနေတာ

ရွာနာတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်

အဘွားရယ်”

မြရင်လေးဟာ ထိုသို့ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲတက်

လာတယ်။

အဘွားအိုက သူမရဲ့ဆံစတွေကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ...

“ဒါဟာ ...

လောကဓံလို့ခေါ်တယ် သမီး၊

ဒါပေမဲ့ ...

အဘွားပြောတာကို ယုံလိုက်ပါ၊

ငါ့သမီးမှာ ထူးခြားတဲ့ ကံကြမ္မာ

ရှိနေတယ်၊ ငါ့သမီးဟာ

ဒီနေ့ချိန်အထိ မကောင်းတာ

ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ

ငါ့သမီးမျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေတယ်၊

ငါ့သမီးလေးရဲ့ထူးဆန်းတဲ့ကံကြမ္မာ၊

မွေးရာပါ အစွမ်းတွေဟာ

မကြာခင် ပေါ်လာတော့မယ်

သမီးလေး၊ ဒါကို ...

မြဲမြဲမှတ်ထားနော်”

လို့ ဆိုလာတယ်။

အဘွားအိုရဲ့စကားကြောင့် မြရင်လေးဟာ စိတ်အား
တက်ကြွသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ...

“အဘွားရဲ့စကားတွေက ...

သိပ်ကို အားရှိသွားသလို

ခံစားရတယ်။

အဘွားပြောတာကို ကျွန်မ

မှတ်ထားပါ့မယ်။

ဒါနဲ့ ... အဘွားက ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

အဘွားအိုက ထိုင်ရက ထရပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူမပါ
ရပ်လိုက်မိတယ်။

“အဘွားက ...

အိမ်ရာအတည်တကျ မရှိဘူးကွဲ့။

လမ်းတွေရှိနေသရွေ့

အဘွား ခရီးဆက်နေရဦးမယ်။

အဘွားကို ...

ဂန္ဓာရီယောဂီကြီးတစ်ယောက်လို့ပဲ။

ငါ့သမီးလေး မှတ်ထားလိုက်ပါကွယ်။

ကဲ ... ကဲ ... သမီးလေး ...

အဘွားလည်း အမိဋ္ဌာန်အတိုင်း

ခရီးဆက်ရဦးမှာမို့ သွားတော့မယ်ကွဲ့。”

မြရင်လေးဟာ အဘွားအိုကို လက်အုပ်ချီ အရိုအသေ

ပြုရင်း ရပ်ငေးကျန်ခဲ့တယ်။

ရှေးဟောင်းကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးရဲ့ရင်ပြင်တော်ပေါ်က
အဘွားအိုရဲ့သဏ္ဌာန်ကွယ်ပျောက်သွားတော့မှ ကျွန်မ သတိပြန်
ဝင်လာပြီး ရွာဘက်ပြန်ခဲ့တော့တယ်။

အပိုင်း [၁၁]

“နှင်းမေ့ဆိုတဲ့ ကောင်မ ... ထွက်ခဲ့စမ်း၊

ဟဲ့ ကောင်မ ... နင့်ကို

ထွက်ခဲ့လို့ ပြောနေတယ်”

ဝေလီဝေလင်းအချိန်ကြီး ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့်

မနှင်းမေတစ်ယောက် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် ... ခြင်ထောင်ထဲက ထွက်ပြီး တဲအိမ်လေးရဲ့
တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ... ပုစိန် ...

စောစောစီးစီး ငါ့အိမ်ရှေ့လာပြီး

ဘာလို့ အော်ဟစ်နေရတာလဲ၊

အရှက်မရှိဘူးလားဟဲ့”

မနှင်းမေရဲ့အပြောကြောင့် ပုစိန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ

ပိုမိုဒေါသထွက်ဟန်နဲ့ ...

“ဘာ ... ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့လား

အရပ်ကတို့ရဲ့၊

ကျုပ်ကိုများ သောက်ရှက်မရှိဘူးတဲ့တော်၊

ကောင်မ ... နင့်ဆီကို

ညှော်သည့်လုပ်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး၊

ဘယ်မလဲ ... မကောင်းဆိုးဝါးမ မြရင်

ခေါ်လိုက်စမ်း”

လို့ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲ အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

“ငါ့တူမကို မကောင်းဆိုးဝါးမလို့

မပြောနဲ့၊ ဆက်ပြောရင် ...

နင့်ပါးကို ပိတ်ရိုက်ပစ်မယ် ကောင်မ”

“ဟဲ့ ... နင့်တူမက

တစ္ဆေသရဲမပဲဟဲ့၊ မကောင်းဆိုးဝါးမ

ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား

သိချင်ရင် ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း၊

လက်ပူးလက်ကြပ်ကြီး ပြဦးမှာဟဲ့”

ပုစိန်ရဲ့စကားကြောင့် မနှင်းမေဟာ မခံမရပ်နိုင်စိတ်တွေ

ထွက်သွားပြီး ...

“အေး ... လိုက်ရဲတယ်၊

လိုက်ရဲတယ်ဟဲ့၊

မဟုတ်လို့ကတော့ ညည်းပါး

အရောင်ကျဆေးလူးဖို့ ပြင်ထား၊

သွားစမ်း”

လို့ ပြောရင်း အိမ်ပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။

ပုစိန်လည်း ဇောက်ဇောက် ဇောက်ဇောက်နဲ့ ရှေ့ကထွက်

သွားတယ်။

ပုစိန်တို့ရဲ့ တဲအိမ်လေးဆီရောက်တဲ့အခါ ကလေး

ညည်းသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ပုစိန်က ထောင်ထားတဲ့ ခြင်ထောင်ရဲ့ကြိုးတွေ

ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ကြည့်စမ်း ... ငါ့သမီးရဲ့လက်ကို

နင်ကြည့်စမ်း”

ပုစိန်ရဲ့လက်ညှိုးထိုးပြောတဲ့စကားကြောင့် မနှင်းမေ

ကောင်မလေးရဲ့လက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

အညိုမည်းစွဲပြီး အကွင်းထနေတဲ့ ကိုက်ရာကြီး။

မနှင်းမေ မျက်လုံးပြူးမိစဉ်မှာပဲ ပုစိန်က ...

“အဲဒါ ... သူကြီးအိမ်မှာ

နင့်တူမ ကဝေမလေး

ကိုက်လိုက်တဲ့အရာပဲဟဲ့၊

ဆန်မန်းအုပ်လည်းမရဘူး၊

ဆေးလူးလည်းမပျောက်ဘူး၊

ငါ့သမီး တစ်ချိန်လုံး ...

ညည်းမြင်တဲ့အတိုင်း ငိုညည်းနေတာ၊

ဒါဟာ ... စုန်းကိုက်တာပဲဟဲ့၊

ညည်းတူမ ...

စုန်းမလေး ကိုက်လိုက်တာ၊

ညည်းမြင်ပြီလား၊

ဟင်း ... ဟင်း”

ခါးထောက်ရင်း မဲ့ရွဲ့ပြောလာတယ်။

မနှင်းမေဟာ အံ့ကြိတ်ရင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိတယ်။

“အိုအေ ... ဒါ သွားဆိပ်တက်တာပဲ၊

အချိန်တန်ရင် ပျောက်သွားမှာပေါ့ဟဲ့၊

ဘာမဟုတ်တာလေးကို ...

ဖာချဲ့ပြီး ပြောမနေနဲ့”

ပုစိန်ရဲ့မီးတောက်မတတ်အကြည့်က မနှင်းမေဆီ

ရောက်သွားတယ်။

“ဘာ ... ညည်း လူမဟုတ်ဘူးလား၊

ညည်းတူမ စုန်းမလုပ်လို့

ငါ့သမီးမှာ ... ကိုယ်၊ ပူလိုက်ကျလိုက်နဲ့၊

နာကျင်လွန်းလို့ အော်ဟစ်နေရှာတာ၊

အမျိုးယုတ်တဲ့ စုန်းမျိုးတွေ”

တံတွေးကို ဖျစ်ခနဲထွေးပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ပုစိန်ရဲ့စကား

က မနှင်းမေကို ဆတ်ဆတ်တုန်သွားစေတယ်။

“ဘာ ... အမျိုးယုတ်လဲ၊

ဘာ ... စုန်းမျိုးလဲ၊

ညည်းစကားကို ပြင်လိုက်စမ်း”

မနှင်းမေဟာ ဒေါသစိတ်နဲ့ ပုစိန်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်

တွန်းပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဟင် ... ညည်းက လက်ပါတယ်ပေါ့၊

ပုစိန်ကို လာစမ်းနဲ့ မီးပွင့်သွားမယ်၊

ကောင်မ ... သေပေတော့”

ပုစိန်ဟာ ထိုသို့ကြိုးဝါးပြီး မနှင်းမေကို လုံးထွေးသတ်

ပုတ်တော့တယ်။

အပိုင်း [၁၂]

BURMESE
CLASSIC
.COM

စောစောစီးစီးဖြစ်ပွားတဲ့ ရန်ပွဲကြောင့် ဘေး

အိမ်တွေ လန့်နိုးသလို သူကြီးဖိုးတုတ်ပါ ရောက်လာတယ်။

သူကြီးဖိုးတုတ်က မနှင်းမေ့ပုစိန်ကို ၎င်းရဲ့ခြံဝိုင်းထဲ

ဆွဲခေါ်သွားတယ်။

အမေကိုစားတဲ့သမီး

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး၊

စောစောစီးစီး ... ငါ့ရွာကို

ပူအောင်လုပ်နေကြတယ်၊

ပြောကြစမ်း”

ပုစိန်က မျက်ရည်လည်၍ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲဟန်နဲ့

“ကျုပ်သမီး သေမလိုဖြစ်နေတာ

သူကြီး သိရဲ့လား၊

အဲဒါ ...

တခြားလူကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊

ဒင်းတူမ ကဝေမကြောင့်ဖြစ်တာ”

လို့ ခုနစ်သံချိုပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးတုတ်

မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။

“ဟေ ... မြရင်က ကလေးပဲရှိသေးတာ၊

ဘယ်လိုလုပ် ကဝေမဖြစ်ရမှာတုံး၊

နင်တို့ စွပ်စွဲပြန်ပြီ”

“ကျုပ်က စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး၊

မြရင်ဆိုတဲ့ ကလေးမက

မွေးရာပါ ဒီပညာတွေ

တတ်တာတော့၊

ဒါကြောင့် ... မီးတွင်းထဲမှာပဲ

သူ့မအေကို ပြန်စားလိုက်တာ၊

ခု ... ကျုပ်သမီးလေး

သေမလို၊ ရှင်မလို ဖြစ်နေပြီ၊

ကဝေမလေးကိုက်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာက၊

ဘာဆေးမှ မတိုးဘူးတော့၊

ဆေးအမယ်တွေ စုံနေပြီရှင်၊

သူကြီး သိရဲ့လား”

ခဏကြာမှ ...

“နင်က အရပ်ဆေးနဲ့ကုတာကို

ပုစိန်ရဲ့၊

မအံ့တ

သိပ်တော်တဲ့ ဆေးဆရာခေါ်ကုရင်
 နင့်သမီး သက်သာသွားနိုင်တာပဲဟ”
 သူကြီးရဲ့အပြောကို မနှင်းမေက တုန်ယင်သံနဲ့ ...
 “အဲဒါပါပဲ သူကြီးရယ်၊
 ကျုပ်တူမလေးက မီးတွင်းမှာတည်းက
 မိခင်သေဆုံးခဲ့ရတာပဲ။
 ဘဝကံကြောင့် တူမလေးရဲ့လက်ဟာ
 လက်ဝါးသုံးဖက် ပါခဲ့တာပါ။
 ဒါကို လူတွေက ချဲ့ကားပြီး
 ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ချင်ကြတယ်။
 စုန်းယိုချင်ကြတယ်။
 တူမလေးအတွက် ကျုပ်
 စိတ်မကောင်းဘူးတော်”
 လို့ ပြောရင်း ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုချလိုက်တယ်။
 သူကြီးဖိုးတုတ်က သက်ပြင်းချမိရင်း ...

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၀၇

“ကဲ ... ကဲ ...
 နှင်းမေလည်း တိတ်တော့၊
 ပုစိန်ကလည်း စိတ်မပူနဲ့တော့၊
 နင့်သမီးအတွက် ...
 ငါ့တပည့်တွေလွှတ်ပြီး တစ်ဖက်ရွာက
 အတော်ဆုံးဆေးဆရာ ခေါ်ပေးမယ်၊
 ဒီအတွက် နင် ဆေးဖိုးဝါးခ
 ကုန်ကျစရာမလိုဘူး၊
 ငါ့အိတ်ထဲက စိုက်ပေးမယ်
 ဟုတ်လား၊
 ဘယ်လိုအကြောင်းမှ ငါ့ရွာမှာ
 ရန်ဖြစ်တာ မကြိုက်ဘူး၊
 ငါ့ရွာလေး အေးချမ်းတာပဲ လိုချင်တယ်၊
 ကဲ ... ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်ကြပေတော့၊
 စိန်းရိုးနဲ့ တောက်ထိန်က

၁၀၈

မအိဇာ

တစ်ဖက်ရွာက ဆေးဆရာကို
ခုချက်ချင်း သွားပင့်ခဲ့ကြ၊
လှည်းပြင်ကြစမ်း”

□ □ □

အပိုင်း [၁၇]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၁၁

ဆေးဆရာကြီး ကြွလာတဲ့အတွက် သူကြီးဖိုးတုတ်ကိုယ်
တိုင် ပုစိန်တို့ခြံဝိုင်းထဲ ရောက်နေရတယ်။

ခေါင်းပေါင်းစတုထောင်ထောင်နဲ့ ဆေးဆရာကြီးဟာ
ဆေးလွယ်အိတ်ကြီး ဘေးချရင်း ကောင်မလေးရဲ့ဒဏ်ရာကို
ကြည့်ရှုတယ်။

ခြစ်ခြစ်တောက် ကိုယ်ပူနေတဲ့ကောင်မလေးကို စမ်း
သပ်ပြီး သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်ပြန်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါ မျက်နှာမသာမယာဟန်နဲ့ သက်ပြင်းချရင်း

“ကလေးက အဖျားသိပ်ကြီးနေတယ်၊

လက်က အကိုက်ခံထားရတဲ့

ဒဏ်ရာကလည်း ခဲဆိပ်တက်သလို

လှိုက်စားနေပုံရတယ်ဗျ၊

ဒါကြောင့် အရှင်းပျောက်ကင်းဖို့

ကျုပ် ကတိမပေးနိုင်ဘူး၊

အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးတွေတော့

သူကြီးရဲ့ အစီအမံကောင်းမှုကြောင့် ပုစိန်တို့ရန်ခွဲ

ပြီးသွားသလို ...

တစ်ဖက်ရွာက ဆေးဆရာကြီးလည်း နေ့မွန်းလွဲချိန်

လောက်မှာ ရောက်ရှိလာတယ်။

မဒဒ္ဒါ

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၃၃

လူးဆေးအနေနဲ့ရော၊

သောက်ဆေးအနေနဲ့ပါ။

ကျုပ်ပေးခဲ့မယ်”

လို့ပြောလာတဲ့အခါ ပုစိန်တစ်ယောက် မျက်နှာအကြီး

ကျယ် ပျက်သွားတော့တယ်။

“ဒါ ... ဒါဆို ...

ကျုပ် ... ကျုပ်သမီးလေး ...

အမယ်လေး ... ကိုယ်ကျိုးနည်းရချည်ရဲ့

အရပ်ကတို့ရဲ့၊

ငါ့သမီးလေး ရေတိမ်နစ်ရှာတော့မယ်၊

အီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟဲ့ ... ပုစိန်

ဆေးဆရာကိုလည်း အားနာပါဦးဟ၊

နင့်အသံကြားပြီး ဆေးကုမယ့်သူတောင်

လန့်သွားနိုင်တယ်၊

တိတ်စမ်း”

သူကြီးဖိုးတုတ်ရဲ့ ငေါက်ငမ်းသံကြောင့် ပုစိန်တစ်
ယောက် ကျိတ်ပြီးသာ ရှိုက်ငိုနိုင်ရှာတယ်။

ဆေးဆရာကြီးက လိမ်းဆေးနဲ့ ဒဏ်ရာကို လိမ်းပြီး
အဝတ်နဲ့စည်းပေးသလို ...

သောက်ရမယ့် ဆေးအမယ်တွေလည်း ပေးလိုက်တယ်။

ခြေကြွေယူပြီး ဆေးဆရာကြီး ပြန်သွားတဲ့အခါ ပုစိန်

က ...

“ဒါကြောင့် ...

သူကြီးကို ကျုပ်ပြောတာပေါ့၊

ကျုပ်သမီးဟာ စုန်းကိုက်ခံရတာ

ဆေးဆရာကြီးပြောတာ

ကြားတယ်မဟုတ်လား၊

အနာက ခဲဆိပ်တွေ ပျံ့နေတယ်တဲ့၊

အဲဒါ ... ခဲဆိပ်မဟုတ်ဘူး၊

စုန်းဆိပ် ... စုန်းဆိပ် သူကြီးရဲ့၊

အိး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

လို့ ငိုယိုပြောပြန်တယ်။

“မဟုတ်သေးဘူး ပုစိန်၊

ငါကတော့ ...

စုန်းဆိပ်လို့ မယူဆဘူး၊

သွားဆိပ်တက်လို့ နင့်သမီးဟာ

ဒဏ်ရာရှိန်နဲ့ ဖျားတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်၊

ဆရာကြီးနဲ့ ဆေးတိုက်ရင်

ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ်ဟာ၊

အယူမသီးစမ်းပါနဲ့၊

ကဲ ... ငါလည်း အလုပ်ရှိသေးတယ်၊

ပြန်ပြီ”

သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ပုစိန်ရဲ့ခြံဝိုင်းထဲ

က ပြန်ခဲ့တော့တယ်။

တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားနဲ့ ပုစိန်ရဲ့သမီးကို

ဆေးဆရာကြီးတောင် အာမ၊မခံရဲတဲ့သတင်းက ထန်းစုတစ်ရွာ

ထုံး ခဏချင်း ပျံ့နှံ့သွားတယ်။

ဒီသတင်းဟာ ထန်းစုရွာလေးရဲ့ ထန်းတောအထိ

ရောက်သွားတဲ့အခါ ...

“တောက် ... ဂြိုဟ်မလေးတော့

ငါ့သောက်ရှက်ကို ခွဲလိုက်ပြန်ပြီ၊

ခုချိန်ထိ မိဘကို

ဆိုးကျိုးပဲပေးတဲ့ ဟာမလေး

ဒင်းကို ငါကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်မယ်”

ကိုသာရင်တစ်ယောက် ထန်းရည်ဝိုင်းက အားယူကုန်း

ထလိုက်တယ်။

ခြေတစ်ဖက်ဆာနေတဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ပုဆိုးမရင်း ထန်း

ဆာထဲကနေ ယိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ထွက်သွားတော့တယ်။

၎င်းရဲ့ခြံဝိုင်းထဲရောက်တဲ့အခါ ထင်းပုံမှာ စိုက်ထားတဲ့

ဓားမကြီးကို ကောက်ဆွဲပြီး ...

“မြရင် ... ဂြိုဟ်ကောင်မ၊

နင် ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ အသံကျယ်ကြီးကြောင့် သောက်ရေအိုး
ရေဖြည့်နေတဲ့ မြရင်လေးဟာ ရေပုံးလွှတ်ချရင်း အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်သွားရှာတယ်။

ဒါ့ကြောင့် အဒေါ်ဖြစ်သူဆီ ပြေးသွားပြီး အဒေါ်ရဲ့
နောက်မှာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်တယ်။

အခြေအနေကို ရိပ်စားမိတဲ့ မနှင်းမေက ...

“အစ်ကို ... နင် ကလေးကို

ဘာပြဿနာ ရှာဦးမလို့လဲ၊

နင် လွန်နေပြီနော်”

လို့ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

ကိုသာရင်က ဈေးဆိုင်လေးဘက် ဓားကြီးဝံ့ရင်း
လျှောက်လာတယ်။

“ဟ ... ငါက လွန်တာ

မဟုတ်ဘူးကွ၊

ငါက ပြဿနာရှာတာလည်း

မဟုတ်ဘူး၊

ဟိုဂြိုဟ်မ သောက်ပြဿနာ

ရှာနေတာ၊ ရွာထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ

သိရဲ့လား နှင်းမေ”

“ဘာသိမလဲတော်၊

အချိန်တန်ရင် နင် အရည်မျိုဖို့

ငါ ဈေးထိုင်ရောင်းနေရတာ၊

နင့်လို ရွာရိုးကိုးပေါက်

လေလွင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“အေး ... နင်မသိရင်

ပြောပြမယ်၊

နင့်ဂြိုဟ်မ ကိုက်လို့

မအေကိုစားတဲ့သမီး

ပုစိန်သမီး ဒဏ်ရာရသွားတာ၊

တစ်ဖက်ရွာက ဆေးဆရာတောင်

မနိုင်ဘူးဆိုပဲ၊

ဂြိုဟ်မ ... မကောင်းဆိုးဝါးမလေး၊

နင် လွှတ်လိုက်စမ်း၊

ဒင်းကို ငါသတ်လိုက်မှအေးမယ်၊

မအေကိုတောင် ပြန်စားတဲ့ ဂြိုဟ်မလေး၊

“မအေကိုတောင် ပြန်စားတဲ့ ဂြိုဟ်မလေး” ... ဆိုတဲ့

စကားက မြရင်လေးကို အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။

မြရင်လေးဟာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်

တွေနဲ့ အဒေါ်ရဲ့နောက်ကနေ ...

“ဒေါ်ကြီးပုစိန်ရဲ့ကလေးကို

သမီးကိုက်လိုက်တာ ဟုတ်ပါတယ် အဖေ၊

သမီးမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊

အဖေ ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ၊

ဒါပေမဲ့ ... မွေးမွေးပြီးချင်းပဲ

အမေက သေဆုံးသွားခဲ့ရတာပါ၊

သမီးက ဘာမှမသိဘဲ

သမီးကြောင့် အမေသေတယ်ဆိုတာ၊

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အဖေရယ်၊

အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့နော်”

လို့ ကတုန်ကယင်သံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ကိုသာရင်တစ်ယောက် မြရင်လေးရဲ့စကားကြောင့် ပိုမို

ပေါက်ကွဲသွားတော့တယ်။

“သိပ်စကားတတ်နေလား မြရင်၊

လာခဲ့ ... စကားတတ်တဲ့ နင့်လျှာကို

ဖြတ်ပစ်မယ်၊

နှင်းမေ ... နင် လွှတ်လိုက်စမ်း”

ထန်းရည်ရှိန်နဲ့ ဒေါသငယ်ထိပ်ရောက်နေတဲ့ ကိုသာရင်

၁၂၀

မအိုတ

တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲတော့တယ်။

မနှင်းမဟာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေတဲ့ တူမဖြစ်သူ
ရှေ့က ကာဆီးရင်း တားဆီးနေရှာတယ်။

□ □ □

အပိုင်း [၁၄]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၃

အောင် ဖြစ်သွားပြီး ...

“လာကြပါဦး ...

ဟောဒီမှာ ကိုသာရင်

လူသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်၊

ကယ်ကြပါဦးတော်”

လို့ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

၎င်းတို့ရဲ့ခြံဝိုင်းရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ ရွာသားတချို့က

မနှင်းမေရဲ့အော်သံ ကြားသွားပြီး သူကြီးဆီ သွားရောက်တိုင်

တန်းကြကုန်တယ်။

သူကြီးမိုးတုတ်က ရွာသားတွေရဲ့စကားကြောင့် မျက်

လုံးပြူးသွားပြီး ၎င်းရဲ့လက်စွဲတော် ဓားကြီးကို ကောက်ကိုင်

လိုက်တယ်။

“တောက် ...

သာရင်ဆိုတဲ့ကောင်က

ပါးစပ်ထဲ အရည်ဝင်ရင်

ဟလွန်ဟလွန်သောက်ထားတဲ့ ထန်းရည်ရှိန်

ကြောင့် မုန်ယိုနေတဲ့ဆင်လိုဖြစ်နေတဲ့ ကိုသာရင်ဟာ မနှင်းမေ

ရဲ့လက်ကနေ မြရင်လေးကို အတင်းဝင်ဆွဲတော့တယ်။

မနှင်းမေတစ်ယောက် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ

သိပ်သွေးဆိုးတာ၊

တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

သူကြီးက ကြိုးဝါးရင်း ရွာစွန်ရှိ သာရင့်အိမ်ကို အပြေး

တစ်ပိုင်း သွားတယ်။

သူကြီးသွားတဲ့အတွက် ရွာသားတချို့လည်း နောက်က

ပြေးလိုက်သွားကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် သာရင့် ...

မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲကွ”

သူကြီးဖိုးတုတ်အသံကြောင့် ဆိုင်ခုံပေါ်တက်ပြီး

သောင်းကျန်းနေတဲ့ သာရင့်က လက်တွန့်သွားတယ်။

သူကြီးကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း မထီမဲ့မြင်ဟန်

နဲ့ ...

“ကျုပ်သားသမီး ကျုပ်ဆုံးမတာ

သူကြီးနဲ့ မဆိုင်ဘူးဗျ”

လို့ အသံမာကြီးနဲ့ အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ထိုအချိန် မြရင်လေးဟာ သည်းသည်းလှုပ် ငိုကြွေးနေ

သလို ...

မနှင်းမေက ငိုသံကြီးနဲ့ ...

“ဆုံးမနေတာမဟုတ်ဘူး သူကြီးရဲ့၊

သူ ကျုပ်တူမလေးကို ဓားနဲ့

ခုတ်သတ်ဖို့ လုပ်နေတာ၊

ကယ်ပါဦး သူကြီးရယ်၊

ဟင့် ... ဟင့်”

သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ ထင်းခုတ်ဓားမ၊ ကိုင်ထားတဲ့ သာရင့်

ကိုကြည့်ပြီး တက်တစ်ချက်ကို ပြင်းစွာခေါက်လိုက်တယ်။

“တောက် ... မင်းဟာ အတော့်ကို

ယုတ်ညံ့တဲ့ ဖအေပဲကွ၊

သားသမီး ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊

ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊

မိဘဆိုတာ ... သားသမီးကို

သတ်ဖြတ်လို့ မရဘူးကွ၊

မင်း ... အတော့်ကို

သွေးဆိုးတဲ့ကောင်ပဲ၊

မင်းကို မှတ်လောက်အောင်

ပညာပေးမှဖြစ်တော့မယ်၊

ငါဆိုတဲ့ ... သူကြီးဟာ ရွာကို

အေးချမ်းချင်တဲ့ သူကြီးကွ၊

ငါ့ရွာမှာ ဆူပူတာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊

ဟေ့ ရွာသားတွေ ... သာရင့်ကို

ဖမ်းချုပ်ခေါ်ခဲ့ကြစမ်း”

သူကြီးရဲ့အမိန့်ကြောင့် ရွာသားတချို့ဟာ ကိုသာရင့်ကို

လက်ပြန်ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြတယ်။

ကိုသာရင့်ဟာ ရွာသားတွေရဲ့လက်ကနေ မျက်ထောင့်နီ

ကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဂြိုဟ်မ ... နင့်ကို

ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊

ငါ ပြန်လာရင် ...

ငါ့အကြောင်း သိရစေမယ်

တောက်”

အပိုင်း [၁၅]

မောင်ဆိုက်က၊ ညာတစ်ညမှာ မြရင်လေးဟာ
အိမ်ရှေ့ ကပြင်လေးမှာထိုင်ပြီး သူမရဲ့လက်ဖဝါးတွေကို ဖြန့်
ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းနေရှာတယ်။

“ငါ့ဘဝက ဘာလို့

ဒီလောက် ကံဆိုးရတာလဲ၊
 လူအားလုံးမှာ လက်ဖဝါးဆိုတာ
 နှစ်ဖက်ပဲ ရှိကြတယ်၊
 ငါ့ကျတော့ ဘယ်ဘက်လက်မှာ
 လက်ဖဝါးအပိုကြီးတစ်ခု
 ရှိနေတယ်၊
 ငါဟာ တကယ့်ကို
 ရွာကလူတွေ ပြောသလို
 မကောင်းဆိုးဝါး ဖြစ်နေပြီလား၊
 ငါနဲ့ ရွယ်တူတွေ
 ကျောင်းနေကြပေမယ့် ငါ့ကိုကျတော့
 ကျောင်းက လက်မခံဘူး၊
 အားလုံးက ငါ့ကို မကောင်းဆိုးဝါးလို့၊
 သရဲလို့၊ ရှောင်ရှားနေကြတယ်၊
 ခုဆို ... အဖေလည်း

ငါ့ကြောင့် သူကြီးအိမ်မှာ
 ထိတ်တုံးခတ်ခံနေရရှာပြီ၊
 ငါဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
 ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ ကလေးဖြစ်နေပြီ၊
 အရှင်ဘုရားရယ် ...
 ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ
 လမ်းပြပေးပါဦးရှင်”
 သူမဟာ ဟိုးအဝေးမှာ လှမ်းမြင်ရတဲ့ ရှေးဟောင်း
 ကျောက်ဆစ်ဘုရားကို လှမ်းမျှော်ဖူးရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်
 ကျရကာ ရေရွတ်လိုက်တယ်။
 မြရင်တစ်ယောက် သူမရဲ့အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ခံစားချက်
 ငြည့်နှက်နေတဲ့ဘဝကို တွေးတောရင်း ...
 ငိုရှိုက်ရင်းနဲ့ပဲ အိမ်ရှေ့ ကပြင်လေးမှာ အိပ်ပျော်သွား
 ခဲ့တယ်။
 “မြရင် ... မြရင် ...

ထ ... ထစမ်းပါဦး၊

ရွာတောင်ပိုင်းက ...

ဦးချက်ဆူရဲ့ကြက်ခြံမှာ

မီးလောင်နေတယ်၊

မြရင် ... မြရင် ...

ထ ... ထ ... ထ”

နားထဲ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့်
မြရင်လေးဟာ အိပ်ရာက ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိတယ်။

“ဟင် ... တောင်ပိုင်းက ဦးချက်ဆူကြက်ခြံ

မီးလောင်နေတယ်ဆိုပါလား၊

ဒါ ... ဒါ ... ငါ့ကို

ဘယ်သူလာပြောပါလိမ့်”

အတွေးနဲ့အတူ သူမဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ဆီ မျက်လုံးတွေ
ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အပ်ကျသံမကြားရအောင်

ထိတ်ဆိတ်နေတယ်။

“ငါ ... အိပ်မက်များ မက်နေတာလား၊

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

တောင်ပိုင်းကို ငါ သွားကြည့်တာ

အကောင်းဆုံးပဲ၊

ဟုတ်တယ် ... သွားကြည့်ရမယ်”

မြရင်ဟာ အတွေးနဲ့အတူ အဒေါ်ဖြစ်သူ မနှင်းမေကိုနှိုး

ပြီး ရွာတောင်ပိုင်းဘက် ပြေးလွှားသွားခဲ့တော့တယ်။

မနှင်းမေလည်း တူမဖြစ်သူရဲ့ နှိုးမှုကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်

နဲ့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရတယ်။

မြရင်လေးက ရွာတောင်ပိုင်းရှိ မီးကင်းတဲရှေ့ရောက်
တဲ့အခါ လယ်သမားတွေကိုနှိုးပြီး သံချောင်းခေါက်စေတယ်။

“အာ ... ဒီကလေးမ

အချိန်မတော်ကြီး ဘာတွေ

လာပြောနေတာလဲကွ၊

အိပ်ရေးပျက်တယ်ကွာ၊
 စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်”
 ကင်းသမားရဲ့ ညည်းညူမှုကြောင့် မြရင်လေးဟာ ပိုမို
 စိတ်ပူပန်သွားရရှာတယ်။
 ဒါ့ကြောင့် ...
 “ဒီမယ် ... ဦးလေးကြီး
 လူဆိုတာ မသေမချင်း
 ဝအောင် အိပ်လို့ရပါတယ်၊
 သေရင် မနိုးဘဲနဲ့တောင်
 အိပ်ရဦးမှာပါ၊
 အရေးသိပ်ကြီးတဲ့အချိန်မှာ
 အိပ်ရေးသိပ်မက်တာ
 လူကောင်းတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊
 ဦးချက်ဆူရဲ့ကြက်ခြံ မီးလောင်နေပြီ၊
 မီးကင်းစောင့်တဲ့ ဦးလေးတို့မှာ

အမေကိုစားတဲ့သမီး

တာဝန်ရှိနေတယ်”
 ကင်းသမားဟာ မြရင်လေးရဲ့အပြောကြောင့် အိပ်မှုန်
 ခုံမွှားနဲ့ ...
 “အာ ... မီးလောင်တဲ့ အရိပ်အခြည်မှ
 ဘာမှမတွေ့ရဘဲကွ၊
 ငါတို့ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး”
 လို့ ပြောရင်း အဝေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားတယ်။
 သန်းဝေနေတဲ့ ကင်းသမားဟာ ကောင်းကင်ဆီ လှိမ့်
 တက်လာတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီးကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
 “ဟာ ... ဟုတ်တယ်ဟ၊
 တောင်ပိုင်းမှာ မီးလောင်နေပြီ၊
 ဟေ့ကောင် ... သံချောင်းခေါက်စမ်း၊
 ခေါက်စမ်း”
 လို့ အဖော်ဖြစ်သူကို ဆော်သြလိုက်တယ်။
 သံချောင်းသံကြောင့် တစ်ရွာလုံး လန့်နိုးကုန်သလို

ကင်းသမားသုံးယောက်နဲ့ မြရင်တို့လည်း မီးခိုးလှိုက်တက်တဲ့
နေရာဆီ အပြေးသွားကြတယ်။

“မီးပျို ... မီး ... မီး၊

ဦးချက်ဆူရဲ့ကြက်ခြံ

မီးလောင်နေပြီပျို၊

ငြိမ်းကြပါဦးဗျ၊

မီး ... မီး ... မီး”

ဆိုတဲ့အသံတွေ ထန်းစုတစ်ရွာလုံး ပွက်လောရိုက်သွား
တော့တယ်။

ကြက်ခြံတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေပေ
ပြီ။

မြရင်လေးဟာ မီးတောက်နေတဲ့ ကြက်ခြံကိုကြည့်ပြီး
တစ်စုံတစ်ရာကို အရမ်းစိုးရိမ်သွားတယ်။

ထိုအချိန် ...

ရွာသားတွေဟာ ရေပုံးကြီး၊ ရေပုံးငယ်တွေနဲ့ မီးငြိမ်း

အမေကိုစားတဲ့သမီး

သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။

မြရင်လေးဟာ အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့လက်ကို လွှတ်ချလိုက်
ရင်း မီးစွဲနေတဲ့ ကြက်ခြံထဲကို တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်သွားတော့
တယ်။

“ဟင် ... ဘာလုပ်တာလဲ၊

အမယ်လေး ငါ့တူမလေး

မီးထဲဝင်သွားပြီ၊

လုပ်ကြပါဦးတော်”

မနှင်းမေဟာ အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိဖြစ်သွားရတယ်။

ရွာသားအားလုံး မီးငြိမ်းဖို့အတွက် ဇောက်နေတာ
ကြောင့် မနှင်းမေရဲ့အသံကို မကြားကြဘူး။

ထိုအချိန် ...

မီးစွဲနေတဲ့ ကြက်ခြံထဲမှာတော့ မြရင်လေးဟာ မီးအတွေး
ကို ရှောင်ရှားရင်း ကြက်တွေလှောင်ထားတဲ့ စည်းရိုးတံခါးကို

ဖွင့်လိုက်တယ်။

ပူလောင်တဲ့မီးအရှိန်နဲ့ မီးခိုးနဲ့ကြောင့် ကြက်တွေဟာ
တစာစာအော်မြည်နေကြတယ်။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကြက်အားလုံး အလှအသက်
ပြေးထွက်ကုန်ကြတယ်။

မြရင်လေးဟာ မီးစွယ်နည်းတဲ့ အပေါက်ဘက်ကနေ
ကြက်တွေကို အပြင်ရောက်အောင် မောင်းထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ကြက်တချို့ဟာ ကြောက်လန့်တကြီး ပြေးလွှားရင်း
မီးဟပ်ကာ သေဆုံးကုန်ကြတယ်။

ရွာသားတွေရဲ့လုံ့လကြောင့် မီးစွယ်ကျိုးသွားချိန်မှာ
တော့ ...

“ကျုပ်တူမလေးကို ရှာပေးကြပါဦး၊
ကျုပ်တူမလေး ကြက်ခြံထဲမှာ၊
ကယ်ကြပါဦးတော်”
မနှင်းမေရဲ့ငိုသံကြီးနဲ့ အော်သံကို ရွာသားတွေ သတိပြု

အမေကိုစားတဲ့သမီး

မိသွားကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ...

“သူ့တူမက သရဲမလေးပဲ၊

တစ်ရွာလုံး အမေကိုစားတဲ့

သမီးလို့ မှတ်ထားကြတာ၊

မကောင်းဆိုးဝါးမလေး

မီးလောင်သေလည်း ရွာအတွက်

နိမိတ်ကောင်းသွားတာပေါ့”

ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မနှင်းမေရဲ့အသံကို မသိကျိုးကျွန်ပြန်

နေကြတယ်။

“ဟာ ... ငါ့ကြက်တွေ

ငါ့ကြက်တွေ ထွက်လာပြီ၊

ငါ့ကြက်တွေ မသေဘူးဟ”

ခြံပိုင်ရှင် ဦးချက်ဆူရဲ့အသံကြောင့် အားလုံးရဲ့အကြည့်

က စိတ်နှိုးထွက်လာတဲ့ ကြက်တွေဆီ ရောက်သွားကုန်တယ်

“ဟုတ်တယ်ဟ၊

ဒီလောက် မီးညွန့်ကြီးတာတောင်

ကြက်တွေ ဘာမှမဖြစ်ပါလား၊

အံ့ဩစရာပဲဟ”

ရွာသားတွေရဲ့စကားကြောင့် မနှင်းမေဟာ ပိုမိုပေါက်

ကွဲသွားပြီး ...

“နင်တို့ ဘာအချိုး

ချိုးနေကြတာလဲဟင်၊

ကြက်တစ်ကောင်လောက်တောင်

လူတစ်ယောက်က

တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူးလား၊

အဲဒီကြက်ခြံထဲမှာ

ငါ့တူမလေး ရှိနေတယ်၊

လူတစ်ယောက် မီးထဲဝင်သွားတာ

ဘယ်သူမှ သောက်ဂရုမစိုက်ကြဘူး၊

အမေကိုစားတဲ့သမီး

မြရင်လေး တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့

နင်တို့အားလုံးကို ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

လို့ ဒေါသတကြီး ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လူအားလုံးရဲ့အကြည့်က မီးခိုးငွေ့တလူလူ

ရှိနေသေးတဲ့ ကြက်ခြံဆီ အကြည့်ရောက်သွားကုန်တယ်။

“ဘာလို့ စိတ်ပူနေတာလဲ ဒေါ်လေး၊

ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် မနှင်းမေတစ်

ယောက် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။

ကြည့်လိုက်တော့ မီးလောင်ပြင်ကြက်ခြံထဲက မြရင်

လေး။

သူမဟာ မြရင်လေးကို ပြေးဖက်လိုက်ရင်း ...

“တူမလေးရယ် ...

ဘာလို့မကြံကောင်းမစည်ရာတွေ

လုပ်ရတာလဲ၊

တူမလေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်
ဒေါ်လေး ရင်ကွဲရချည်ရဲ့ကွယ်၊
ဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”
လို့ ဝမ်းသာမျက်ရည်စတွေနဲ့ ငိုကြွေးလိုက်တော့တယ်။
“လောကမှာ စိတ်ထားကောင်းရင်
ကံကောင်းတယ်မဟုတ်လား
ဒေါ်လေးရဲ့၊
ကျွန်မ ဘာမကောင်းတာမှ
မလုပ်ဘူးလေ၊
ဒါကြောင့် ...
ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်တာပေါ့”
မြရင်လေးဟာ မနှင်းမေရဲ့ပါးပြင်က မျက်ရည်တွေကို
သုတ်ပေးလိုက်တယ်။
ကြက်ခြံပိုင်ရှင် ဦးချက်ဆူက မြရင်ရှိရာ လျှောက်လာ
ရင်း ...

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကလေးရယ်၊
မင်းဟာ ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်တဲ့
အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊
မင်းကြောင့် ငါ့ရဲ့ကြက်လေးတွေ
လွတ်မြောက်လာရတယ်၊
ငါဟာ ကြက်တွေကို
သားသမီးလို ချစ်မြတ်နိုးလို့
ခုလို မွေးမြူထားတာပါ၊
တိရစ္ဆာန်တွေအပေါ်မှာတောင်
မေတ္တာထားပြီး ကိုယ့်အသက်ကို
မငဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ
ဘယ်လိုမှ မကောင်းဆိုးဝါး
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
မင်းဟာ သူတော်ကောင်းမလေးဆိုတာ ဦးလေးချွက်ဆူ

ယုံသွားပါပြီကွယ်”

၁၄၄

မအိတ

လို့ ပြောလာတယ်။

ဦးချက်ဆူရဲ့ စကားကြောင့် ရွာသားတွေဟာ မျက်နှာရဲ့

မဲသွားပြီး လက်မခံနိုင်ပုံနဲ့ လှည့်ပြန်သွားကြတယ်။

အပိုင်း [၁၆]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၄၇

ဘုရားတင်ဖို့ ပန်းချိုးပေးပါလား၊

တောစပ်မှာ သပြေငှက်တွေ

ပေါက်နေတာ ...

ဒေါ်လေး မြင်ခဲ့တယ်”

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့အသံကြောင့် မြရင်လေးဟာ မီးဖိုချောင်

ထဲ ထွက်လာတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး၊

ကျွန်မ သွားချိုးပေးပါ့မယ်၊

မီးဖိုထဲမှာ ကြက်သွန်နွှာထားပေးတယ်၊

ငရုတ်တစ်ဆုံလည်း ထောင်းထားပြီးပြီ

ဒေါ်လေး”

မြရင်လေးရဲ့စကားကြောင့် မနှင်းမေဟာ ကျေနပ်ပီတိ

ဖြာသွားရတယ်။

အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး အိမ်ကို ဝိုင်း

မနှင်းမေတစ်ယောက် အိမ်ဆိုင်လေးမှာ ရောက်

ရောင်းနေရာက ...

“တူမလေးရေ ...

အားရင် ဒေါ်လေးကို

ကူပေးတဲ့ကလေး။

မြရင်ဟာ ပြောဆိုရင်း ဖိနပ်စီးပြီး တောစပ်ဘက် ထွက်သွားတယ်။

အဝေးမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးကို လက်အုပ်ချီ ဖူးမြော်ရင်း တောစပ်ဘက် တရွေ့ရွေ့လျှောက်ခဲ့တော့တယ်။

တောစပ်ရှိ တောင်ကုန်းကြီးပေါ် တက်ခါနီးမှာတော့ ရွာသူရွာသားတချို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူတို့ဟာ ကျောက်တုံးအပိုင်းအစတွေကို ထုခွဲနေကြတယ်။

မြရင်ဟာ သူတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကုန်းပေါ်တက်ခဲ့မိတယ်။

မြရင်ဟာ တောစပ်မှာပေါက်နေတဲ့ သပြေငုတ်တွေကို တူးယူလိုက်တယ်။

သပြေငုတ်များကိုင်ပြီး တောင်ကုန်းအတိုင်း ဆင်းဖို့

ပြင်တဲ့အခါမှာတော့ မထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံလိုက်ရတယ်။

မြေပြင်တစ်ခုလုံး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သိမ့်ခနဲ ခါယမ်းသွားတယ်။

“ဟင် ... ဒါ ငလျင်လှုပ်တာပဲ၊

ငါ ... မြေပေါ် အမြန်ဝပ်နေမှ”

မြရင်လေးဟာ ကြားဖူးနားဝစကားနဲ့ မြေကြီးပေါ် ဝမ်းလျှားမှောက်ချလိုက်တယ်။

မြေပြင်တစ်ခုလုံး သုံးမိနစ်လောက် လှုပ်ခတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ငြိမ်သက်သွားတယ်။

မြရင်လေးဟာ ဝပ်နေရာက ထရပ်လိုက်ရင်း တစ်နေရာဆီ အကြည့်ရောက်သွားတယ်။

ဒီအခါမှာ ကုန်းရဲ့ထိပ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဟာ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ယမ်းနေတာ တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။

သူမရင်ထဲ ပူလောင်သွားပြီး ကုန်းထိပ်ကို အသညှိအသန် ပြေးလွှားသွားမိတယ်။

ကုန်းရဲ့အောက်မှာ ကျောက်ထုခွဲနေတဲ့လူတွေ ရှိသည့်
မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် ...

“ဦးလေးတို့ ... ဦးလေးတို့ ...

အမြန်ဆုံး ဘေးဖယ်လိုက်ပါ။

ကျောက်တုံးကြီး ကျတော့မယ်၊

ကျောက်တုံးကြီး ကျတော့မယ်”

လို့ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်တယ်

ကျောက်ထုသူတွေဟာ သူမရဲ့အော်သံကြောင့် ကုန်း
ပေါ်ကို မော့ကြည့်ကုန်ကြတယ်။

“ဟာ ... ကျောက်တုံးကြီး

ငါတို့ပေါ် ပြုတ်ကျတော့မယ်၊

ပြုတ်ကျတော့မယ်ဟာ

ပြေး ... ပြေး”

ကျောက်ထုသမားအားလုံး အော်ဟစ်သံတွေနဲ့ နီးစပ်ရာ

ထို ပြေးလွှားကုန်ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကျောက်တုံးကြီးဟာ ကုန်းထက်ကနေ
တစ်လိမ့်ပြီးတစ်လိမ့် လိမ့်ဆင်းလာတော့တယ်။

“အမယ်လေး ...

ကျောက်တုံးကြီး ကျလာပြီတော့”

ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ ကျောက်ထုတဲ့လူအားလုံး

ကျောက်တုံးကြီးရဲ့အန္တရာယ်ကနေ ရှောင်ရှားနိုင်လိုက်ကြတယ်။

မြရင်လေး တောင်ကုန်းအောက်ရောက်ကူးအခါမှာတော့

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မြရင်ရယ်၊

နင်သာ ကြိုမပြောထားရင်

ငါတို့ရဲ့အသက်ဟာ

တွေးတောင် မတွေးဝံ့ပါဘူး၊

နင့်ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင်

မသိပါဘူးဟာ”

ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ဝိုင်းပြောတဲ့စကားကြောင့် ကုန်းပေါ်

၁၅၂

မအိအိ

က ဆင်းလာတဲ့ မြရင်လေးက ...

“ကျေးဇူးဆပ်စရာမလိုပါဘူး ...

ဦးလေးတို့၊ အဒေါ်တို့ရယ်၊

ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်သလောက်

ကူညီပေးတာပါ။

ကျွန်မအတွက် ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး၊

ဘုရားပန်းလာချိုးတာလေ၊

ဒေါ်လေး စိတ်ပူမှာစိုးလို့

ပြန်တော့မယ်နော်”

လို့ ပြောဆိုပြီး ရွာစပ်ဘက် လျှောက်ခဲ့မိတယ်။

အပိုင်း [၁၇]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၅၅

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

မပုစိန်ရဲ့ ငယ်သံပါမတတ် ငိုယိုသံက ထန်းစုရွာရဲ့
ညအလှကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။

ပုတီးစိပ်နေတဲ့ သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ ရပ်သွားရင်း တပည့်
တွေကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဘယ်က အသံကြီးလဲကွ၊

ပုတီးစိပ်ရတာ အာရုံနောက်လိုက်တာ”

“မသိဘူး သူကြီး၊

ကြားတော့ ကြားလိုက်တယ်၊

သေချာအောင် သွားစုံစမ်းကြည့်မယ်

သူကြီး”

တပည့်တွေက ထိုသို့ပြောပြီး အိမ်အောက်ဆင်းသွား
တယ်။

သူကြီးဖိုးတုတ်လည်း ဆက်ပြီး ပုတီးစိပ်နေလိုက်
တယ်။

“နာမယ်လေးတော်၊ ...

ကယ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ရဲ့၊

ငါ့သမီး ပုလဲစိန်လေး အသက်မရှိတော့ဘူး၊

ကယ်ကြပါဦးတော်၊

သူကြီးဖိုးတုတ် ပုတီးစိပ်ပြီးချိန်မှာပဲ ...

“ဘယ်မလဲ သူကြီးစုတ်၊

ဟင် ... ပြောတော့

ဆေးဆရာကောင်းရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို၊

ခု ... ငါ့သမီး သေပြီ၊

နင် ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ

သူကြီးစုတ်ရဲ့၊

ဘာမဟုတ်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမဘက်လိုက်တဲ့

သူကြီး၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူးတော်”

ခုနစ်သံချီ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် သူကြီးဖိုး

တုတ်တစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။

“ဟာ ... ဒါ ... ပုစိန်အသံပဲ၊

ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်”

သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ အတွေးနဲ့အတူ အိမ်အောက်ကို

အလျင်အမြန်ဆင်းခဲ့တယ်။

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ထာဝီစွန်တောင်ဆွဲပြီး ငိုကြွေးချက်မဖြစ်နေရှာတဲ့ ပုစိန်

“ဟဲ့ ... ပုစိန် ...

နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူကြီးဖိုးတုတ်ရဲ့အမေးကြောင့် ပုစိန်ဟာ ရင်ဘတ်စည်

တီးလိုက်ရင်း ...

“အမယ်လေး ... မေးရက်လိုက်တဲ့ သူကြီး၊

ကျုပ် ဘာဖြစ်နေလဲတဲ့၊

ကျုပ်သမီး သေပြီတော့၊

ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရတော့ဘူး၊

သရဲမကိုက်ခံရလို့ ကျုပ်သမီးလေး

ပုလဲစိန် သေရတာ၊

အဲဒါ သူကြီး သိရဲ့လားတော့၊

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

လို့ အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်တယ်။

“ဘာ ... နင့်သမီး သေပြီ၊

ဟုတ်လား၊ ကြားရတာ ...

ငါ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ် ပုစိန်၊

ဘယ်အချိန်က ဆုံးတာလဲ”

“ဘယ်အချိန်က ဆုံးရမှာလဲတော့၊

နာရီပြန်နှစ်ချက်တီးချိန်တည်းက

ဆုံးခဲ့တာ၊ အဲဒါ ...

သရဲမလေးက အသက်နှုတ်သွားတာ

သိရဲ့လား”

ပုစိန်ဟာ ထိုသို့ပြောပြီး ချုံးပွဲချင်ကြွေးပြန်တယ်။

သူကြီးမိုးတုတ်တစ်ယောက် ကြံရာမရဖြစ်သွားပြီး ...

‘ဒါ ... ဒါဆို ... တကယ်ပဲ ...

မြရင်လေးက မကောင်းဆိုးဝါး

ဖြစ်နေပြီပေါ့၊

ဟင် ... ဟုတ်လား”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

အမေကိုစားတဲ့သမီး

“အီး ... ဟီး ... ဟီး၊

မေးရက်လိုက်တာ သူကြီးရယ်၊

မြွေကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်လေးနဲ့လား

ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ၊

သိပ်သေချာတာပေါ့ရှင်၊

ကျုပ်သမီးကို သရဲမလေးမြရင်

အသက်နှုတ်သွားတာ၊

ကျုပ်သမီး အသက်ထွက်ချိန်မှာ

မြရင်ကိုက်ထားတဲ့ဒဏ်ရာကြီးက

ညိုမည်းပြီး ဖောင်းကြွနေတာတော့၊

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ပုစိန်ရဲ့ငိုကြွေးချက်မစကားကြောင့် သူကြီးမိုးတုတ်က

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူကြီးရဲ့ခြံဝိုင်းထဲ ရွာသားတွေ ခုပြီ

ရောက်ရှိလာတယ်။

“ဒါကို ကျုပ်တို့ လက်မခံဘူး

သူကြီး၊ မြရင်လေးဟာ ...

မကောင်းဆိုးဝါးမဟုတ်ဘူး၊

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ...

လူအများကြီးရဲ့အသက်ကို၊

ဒီကလေးမလေးက ကယ်တင်ခဲ့တာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ “ဟင်”ခနဲ

ဖြစ်သွားတယ်။

ရွာသားတွေက သူတို့ ကျောက်ထုရင်း ကျောက်တုံးကြီး

ရဲ့အန္တရာယ်ကနေ မြရင်လေး အော်ဟစ်သတိပေးလို့ အသက်

ချမ်းသာရာရတဲ့အကြောင်းကို အသေအချာ ရှင်းလင်းပြလိုက်

တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊

ဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး သူကြီး၊

သူတို့အားလုံး လိမ်နေတာ၊

အမေကိုစားတဲ့သမီး

မြရင်က သရဲမပဲ၊

သူကြီး သိတယ်မဟုတ်လား၊

မီးတွင်းမှာတောင် ... သူက

သူ့မအေကို ပြန်စားခဲ့လို့

မြမြ သေဆုံးခဲ့ရတာ၊

သူတို့ပြောတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊

ကျုပ်ပြောတာ ယုံ သူကြီး”

သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ ရွာသားတချို့နဲ့ ပုစိန်ရဲ့စကား

ကြောင့် အကြံအိုက်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် ...

“နင်တို့အားလုံး တိတ်စမ်း၊

ရွာသားတွေရဲ့စကားကို

ငါ လက်ခံသလို၊

ပုစိန်ရဲ့စကားကိုလည်း

ငါလက်ခံတယ်၊

၁၆၂

မအိပ်

ဒါကြောင့် ...

ပုလဲစိန်လေးရဲ့အလောင်းကို

ဆေးဆရာနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမယ်၊

ဒါပဲ”

□ □ □

အပိုင်း [၁၈]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၆၅

သေဆုံးခဲ့ရတယ် သူကြီး၊

ဒါဟာ ...

သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စပါ၊

သိပ်ကို ရိုးရှင်းလွန်ပါတယ်”

ဆေးဆရာကြီးရဲ့အပြောကြောင့် မပုစိန် မျက်နှာပျက်
သွားသလို သူကြီးဖိုးတုတ်တစ်ယောက် အပြုံးရိပ်လွှမ်းသွားမိ
တယ်။

“ကဲ ... နင်ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ပုစိန်၊

နင့်သမီး သေဆုံးရခြင်းဟာ ...

ဘာပယောဂမှမပါဘူး၊

အပူသိပ်ပြင်းသွားလို့

အသက်ပါသွားရတာပါ၊

ဒီအချိန်မှာ ... နင်သိသင့်ပြီ၊

ငါ မှားသလား၊

နင် လွန်သလားဆိုတာ”

သူကြီးဖိုးတုတ်ရဲ့ အစီအမံကြောင့် ဆေးဆရာ

ကြီးဟာ ပုလဲစိန်လေးရဲ့ရုပ်အလောင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်
တယ်။

“ဒီကလေးဟာ ကိုယ်ပူရှိန်သိပ်ပြင်းပြီး

သူကြီးမှီးတုတ်ရဲ့အပြောကြောင့် မြရင်လေးကို ရိုးခေါ်
ဖွဲ့နေတဲ့ မပုစိန်က ဘာမှမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊

ဆရာကြီးကို ကျုပ်က ခြေကြွေခ၊အပြင်၊

ပူဇော်ခပါ ထပ်ပေးပါရစေ၊

လက်ခံပေးပါ ဆရာကြီး”

သူကြီးက ဆေးဆရာကြီးကို ခြေကြွေခရဲ့နှစ်ဆငွေထီ
ပေးရင်း ကန်တော့လိုက်တယ်။

ဆေးဆရာကြီးလည်း ကျေနပ်အားရဟန်နဲ့ ငွေထီ
လက်ခံယူပြီး ဆေးလွယ်အိတ်ကြီးကို ကောက်လွယ်ထွက်သွား
တယ်။

ဒီအခါမှာ ရွာသူရွာသားတချို့က ...

“ကျုပ်တို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား

သူကြီး၊

အများရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်တဲ့သူဟာ

အမေကိုစားတဲ့သမီး

သူယုတ်မာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ အသက်ကျေးဇူးရှင်ဟာ

မြရင်ဆိုတဲ့ ကလေးပဲ၊

လောကမှာ တရားကို

နတ်စောင့်ပါတယ် သူကြီး”

လို့ ဝိုင်းပြောကုန်ကြတယ်။

ထိုအချိန် မြရင်လေးဟာ အဒေါ်ဖြစ်သူကို ဝိုင်းကူပြီးတဲ့

အတွက် ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးဘက် ထွက်ခဲ့မိတယ်။

ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်တာမို့ ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးရဲ့

ပရဝဏ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေတယ်။

မြရင်လေးဟာ ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးကို ဦးချကန်

တော့လိုက်တယ်။

ဘုရားကန်တော့နေစဉ်မှာပဲ ဘုရားပေါ်တက်လာတဲ့ လူ

ရိပ်တွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ... လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ လူကြီးသုံး

၁၆၈

မဒဒ္ဒိတ

ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။

နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနဲ့ အမာရွတ်ကြီးရဲ့မျက်
နှာကိုကြည့်ပြီး သူမ သိပ်ကြောက်သွားမိတယ်။

ထိုလူကြီးသုံးယောက်ဟာ ဂနာမငြိမ်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့
ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးကို ကြည့်ရှုနေကြတယ်။

၎င်းတို့ဟာ မြရင်လေးကို ဂရုမပြုဘဲ တီးတိုးစကားဆို
နေကြတယ်။

မြရင်လေးဟာ မျက်နှာပေါက်ဆိုးတဲ့လူကြီးကို ကြောက်
ရွံ့တဲ့အတွက် ဆက်မနေဝံ့တော့ဘဲ ပြန်ခဲ့တော့တယ်။

□ □ □

အပိုင်း [၁၉]

ည...ဆယ့်တစ်နှစ်အချိန်

လန်းချရွာလေးဟာ . . .

ထိန်ထိန်သာနေတဲ့လရောင်အောက် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်
မောကျနေရှာတယ်။

မြရင်လေးလည်း အဒေါ်ဖြစ်သူ မနှင်းမေကိုဖက်ရင်း

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၃၁

အိပ်ပျော်နေရှာတယ်။

အိပ်ပျော်နေတဲ့ မြရင်ရဲ့အာရုံထဲ သူမဟာ ရှေးဟောင်း
ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးဆီ ရောက်သွားတယ်။

သူမဟာ ဘုရားကြီးရဲ့ပရဝဏ်မှာ လမ်းလျှောက်နေရင်း
ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးဟာ သိမ့်ခနဲ တုန်
ခါသွားတယ်။

သူမ ဘုရားကြီးရဲ့မျက်နှာတော်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ
ချိန်မှာပဲ ဘုရားကြီးရဲ့မျက်လုံးတော်ကနေ မျက်ရည်တွေ ယိုစီး
ကျလာတယ်။

သူမဟာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။
ဒီအချိန်မှာပဲ ...
ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးဆီက ထုနှက်သံလို အသံတွေ
ကြားလိုက်ရတယ်။

မြရင်ဟာ ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးဆီ တရွေ့ရွေ့ချဉ်း
ကပ်သွားမိတယ်။

အသံက ဘုရားရဲ့နောက်ဘက်က ကြားနေရတာ။

ဒါကြောင့် ...

အနောက်ဘက်ကို အသာသွားကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ

တော့ ...

‘ဗြုန်း’

ဆို ... ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မြရင်လေးဟာ လန့်ဖျပ်သွားရင်း ‘အ’ ခနဲ အော်လိုက်မိ

တယ်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ ရွှံ့နစ်သလို အိပ်မက်

ဆိုးကြောင့် ကြောက်လန့်တကြိ လန့်နိုးလာတယ်။

“ငါ ... အိပ်မက် မက်နေပါလား၊

အိပ်မက်က ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊

ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးဟာ ...

မျက်ရည်တွေ ကျနေတယ်၊

ပြီးတော့ ...

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ညနေက ဘုရားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့

အမာရွတ်နဲ့လူကြီး ...။

သူ ဘာလို့ ဘုရားရဲ့အနောက်မှာ

ရောက်နေရတာလဲ၊

ဒါ ... ဒါ ...

ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးမှာ

တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့

ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးတာလား၊

ဒါဆို ... ဒါဆို ...

ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊

မြရင်လေးဟာ အတွေးနဲ့အတူ အိပ်ရာပေါ်က ထထိုင်

လိုက်တယ်။

“ဒေါ်လေး ... ဒေါ်လေး ...

ထ ... ထ၊

ထပါဦး ဒေါ်လေးရဲ့”

တယ်။

သူမရဲ့လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် မနှင်းမေဟာ မျက်လုံးပွင့်သွား

“အင် ... ဘာလဲ ...

ဘာဖြစ်တာလဲ တူမလေး။”

“ကျွန်မ အိပ်မက်မကောင်းဘူး

ဒေါ်လေး၊

ကျောက်ဆစ်ဘုရားမှာ ...

တစ်ခုခု ဖြစ်နေပုံရတယ်၊

အမြန်လာ ဒေါ်လေး၊

သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်”

သူမအပြောကြောင့် မနှင်းမေဟာ မျက်လုံးပြူးသွား

ရတယ်။

“ဘာ ... ဘုရားကို ...

အိပ်မက်မက်တယ် ဟုတ်လား၊

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား တူမလေးရယ်၊

အမေကိုစားတဲ့သမီး

ဘုရားမှာက ဘာဖြစ်စရာအကြောင်း

ရှိလို့လဲ”

“အချိန်မရှိဘူး ဒေါ်လေး၊

တစ်ခုခုဖြစ်တာတော့ သေချာတယ်၊

လာပါ ... အမြန်သွားရအောင်”

မြရင်ရဲ့လက်ဆွဲရင်း ပြောလိုက်တဲ့စကားနဲ့ စိတ်လှုပ်
ရှားနေတဲ့ပုံကိုကြည့်ရင် မနှင်းမေ တွေးရခက်သွားမိတယ်။

“တူမလေးစိတ်မှာ စိုးရိမ်နေရင်

သွားကြတာပေါ့၊

တကယ်လို့ ... ဘုရားမှာ

တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေခဲ့ရင်

ဒေါ်လေးတို့ချည်းဆို ဘာမှ

လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊

သူကြီးဖိုးတုတ်ကို အကြောင်းကြားရမယ်၊

လာ ... တူမလေး။”

၁၇၆

မအိုတ

နှစ်ယောက်သား သူကြီးဖိုးတုတ်အိမ်တက် ခပ်သုတ်
သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

“သူကြီး ... သူကြီး ...

ထပါဦး သူကြီး”

□ □ □

အပိုင်း [၂၀]

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၇၉

“ကျွန်မပါ သူကြီး ... နှင်းမေပါ။

သိပ်အရေးကြီးလို့ သူကြီး”

မနှင်းမေရဲ့အသံကြောင့် သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ အိမ်

အောက်ကိုဆင်းလာပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတယ်။

“ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ နှင်းမေ၊

ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့”

“အရေးကြီးတယ် သူကြီး၊

ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးမှာ ...

တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်၊

အဲဒါ ... သူကြီး သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်”

မနှင်းမေရဲ့အပြောကြောင့် သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ ... ‘ဟေ’

ခနဲ ဖြစ်သွားတော့တယ်။

“သေချာရဲ့လားဟ၊

နင့်ကို ဘယ်သူပြောတုံး နှင်းမေ”

“ကျွန်မတူမလေး အိပ်မက်မက်တာ

“ဟေ့ နာချိန်မတော်ကြီး ...

ဘယ်သူတုံးကွ”

သူကြီးက အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမေးလိုက်

တယ်။

သူကြီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သေချာအောင် သူကြီး

လိုက်ကြည့်သင့်တယ်”

သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်တယ်။

ပြီးမှ ...

“ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးဟာ

ရှေးသိပ်ကျတဲ့ ဘုရားတစ်ဆူပဲ၊

အိပ်မက်ဆိုတာ မသေချာပေမယ့်

သေချာအောင် သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်၊

သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ ၎င်းရဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို နှိုး
လိုက်တယ်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ရွာသားတွေကိုပါ နှိုးလိုက်ပြီး
ဝါးရင်းတုတ်ကိုယ်စီနဲ့ သူကြီးတို့လူစုဟာ မနင်းမေတို့နဲ့အတူ
ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးဘက် ထွက်ခဲ့တော့တယ်။

ဘုရားကြီးရဲ့ရင်ပြင်တော်ပေါ် တက်ခါနီးမှာတော့

သူကြီးတို့အားလုံး ခြေလှမ်းတုံ့သွားကြတယ်။

သူတို့အားလုံး ဘုရားကြီးထဲကနေ ထုနှက်သံတွေကို
ကြားလိုက်ရတယ်။

မြရင်လေးကိုယ်တိုင် အိပ်မက်ထဲကလို အသံကြား
လိုက်ရတာကြောင့် ဘုရားကြီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ လှိုက်
တက်သွားမိတယ်။

သူကြီးနဲ့ရွာသားတွေ ဘုရားကြီးရဲ့ဝင်ပေါက်အရောက်
မှာတော့ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...

ရပြီကွ၊ ရွှေဘယက်တွေ၊

လက်ကောက်တွေ

အများကြီးပါလား၊

ခုချိန်ကစပြီး ... ဒါတွေအားလုံး

ပေသီးရဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊

ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကျောက်ဆစ်ဘုရားရဲ့နောက်ကနေ ထွက်လာတဲ့အသံ
ကြောင့် သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေဟာ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွား
တယ်။

ကျောက်ဆစ်ဘုရားကြီးရဲ့ဌာပနာတိုက် အဖောက်ခံရပြီ
မဟုတ်ပါလား။

သူကြီးမိုးတုတ်ဟာ ဒေါသစိတ်နဲ့အတူ လက်သီးဆုပ်
ရင်း ...

“သိပ်ဝမ်းသာမနေနဲ့ဟေ့ ...

ဘယ်ကောင်တွေလဲကွ၊

ငါ့ရွာရဲ့ဘုရားကို အပြစ်

ကျူးလွန်ဝံ့တာ၊

ထွက်ခဲ့စမ်း”

လို့ ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ဘုရားရဲ့ကိုယ်ထည်နောက်ကနေ လူသုံး
ယောက် ထွက်လာတယ်။

မြရင်လေးဟာ မျက်နှာမှာ အမာရွတ်ကြီးပါတဲ့လူကြီး
ကို မြင်ရတာကြောင့် ကြောက်ကြောက်နဲ့ အဆီဖြစ်သူရဲ့လက်
ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိတယ်။

အမာရွတ်နဲ့လူကြီးဟာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာပြီး
သူကြီးတို့နဲ့ ဝါးနှစ်ရိုက်လောက်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

“ငါပဲကွ၊ မင်းရွာရဲ့ ဘုရားကို

ကျူးလွန်တာ၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊

ငါ့လက်ထဲ ရောက်ပြီးတဲ့ဟာ

ငါ့အပိုင်ပဲ၊

အေး ... ငါ့နာမည် ပေးသီး၊

အောက်လမ်းဆရာ ပေးသီးကွ၊

တစ်ချိန်က ... မင်းတို့ရွာကနေ

လက်ဗလာနဲ့ ပြန်သွားရတယ်၊

ခုတော့ ...

တစ်သက်စားမကုန်တဲ့ ရွှေတွေပိုက်ပြီး

ပြန်ရမယ်၊

အဲဒါ ... ပေသီးရဲ့လက်တုံ့ပြန်မှုပဲကွ၊

ဟား ... ဟား ... ဟား”

ခါးထောက်ပြီးပြောလိုက်တဲ့ လူကြီးရဲ့စကားကြောင့်

သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။

“ဘယ်က ပေသီးလဲ၊

မင်းကို ငါတို့မသိဘူး၊

ငါတို့ရွာနဲ့ မင်းဟာ ...

ဘာမှပတ်သက်မှု မရှိဘူးကွ၊

ဘုရားပစ္စည်းတွေထားပြီး

အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပါ”

သူကြီးဖိုးတုတ်ရဲ့အပြောကြောင့် လူကြီးရဲ့မျက်နှာဟာ

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တင်းမာသွားတယ်။

“ငါဟာ အောက်လမ်းဆရာ ပေသီးပဲ၊

ပထမအကြိမ် ...

အမေကိုစားတဲ့သမီး

မင်းတို့ရွာကို ခြေချခဲ့တာ

ယုတ်ညံ့တဲ့ သင်္ချိုင်းမြေပဲ၊

ခု ... ဒုတိယအကြိမ်

ခြေချတော့ မင်းတို့တစ်ရွာလုံး

တန်ဖိုးထားတဲ့ ဘုရားမြေပဲကွ၊

ရွာသားတွေရဲ့ မီးမြိုက်မှုကြောင့်

ပထမအကြိမ်မှာ ...

ငါ့မျက်နှာ အမာရွတ်ရခဲ့တယ်၊

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ...

ရွှေတွေပိုက်ပြီး ငါပြန်မယ်ကွ”

အောက်လမ်းဆရာပေသီးရဲ့စကားကြောင့် သူကြီးဖိုး

တုတ်ရဲ့ဦးနှောက်ဟာ အလုပ်များသွားရတော့တယ်။

ပြန်စဉ်းစားရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က အဖြစ်

ကို ပြန်သတိရသွားတယ်။

အောက်လမ်းဆရာလူစု ရွာသင်္ချိုင်းထဲဝင်ပြီး မီးနေသည်

၁၈၆

မအိုတ

အစိမ်းသေ မြမြရဲ့အလောင်းဖော်တဲ့ဖြစ်ရပ်။

သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးရဲ့သတင်းပေးမှုကြောင့် အောက်လမ်း

ဆရာကို ရွာသားတွေ ဆုံးမလိုက်တဲ့အဖြစ်။

သူကြီးဖိုးတုတ်တစ်ယောက် မေးကြောထောင်မတတ်
အံကြိတ်လိုက်မိတယ်။

□ □ □

အပိုင်း [၂၁]

“နော် ဝ ဝ ဝ ပထမအကြိမ်တုန်းက
မင်း ကံကောင်းလို့ ဒဏ်ရာပဲရခဲ့တာ၊
အခုတော့ ... မင်းအသက်နဲ့ကိုယ်
အိုးစားကွဲပြီသာ မှတ်လိုက်၊

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၈၉

ထန်းစုရွာသားတွေ သွေး

ဘယ်လောက်ရဲသလဲဆိုတာ

မင်း သိရစေမယ်”

သူကြီးဖိုးတုတ်ရဲ့ကြုံးဝါးသံကြောင့် အောက်လမ်းဆရာ
ပေသီးက မျက်နှာမဲ့သွားရင်း ဖျင်လွယ်အိတ်ထဲက ဓားမြှောင်ကို
ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

“မီးတွင်းထဲ သေရရှာတဲ့ ငါ့မိန်းမကို

မြေကြီးထဲရောက်တာတောင်

ဒုက္ခပေးဖို့လုပ်တဲ့ကောင်

ဘယ်သူမှ မင်းကို မသတ်ရဘူး၊

ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတ်ရမှ

ကျုပ် ကျေနပ်မယ်ဟေ့”

ကိုသာရင်ဟာ ခြေထောင့်နင်းလျှောက်ရင်း ဝါးရင်းတုတ်

နဲ့ ဦးပေသီးရှိရာ လျှောက်သွားတယ်။

၁၉၀

မအိတ

ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ လှမ်းရိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဦးပေသီး
ဟာ တုတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ကိုသာရင်ရဲ့လက်ကို လိမ်ချိုး
လိုက်တယ်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် မြရင်ဟာ ဖခင်အတွက် စိတ်ပူသွား
ပြီး ...

“အဖေ့ကို မလုပ်ပါနဲ့၊

မလုပ်ပါနဲ့။”

လို့ ရေရွတ်ရင်း ပြေးသွားတယ်။

ရွာသားတွေလည်း ငြာသံပေးရင်း အောက်လမ်းဆရာ

တို့လူစုဆီ ပြေးသွားကုန်တယ်။

“မြရင် မလာနဲ့ ... နင်ဖယ်နေစမ်း၊

သွားစမ်း ... သွား”

ကိုသာရင်ဟာ ဦးပေသီးရဲ့လက်ထဲကနေ လှမ်းအော်

လိုက်တယ်။

မြရင်လေး အနားရောက်သွားတဲ့အခါ ဦးပေသီးက

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၉၁

ကိုသာရင်ကို ဆောင့်တွန်းပြီး သူမကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်
တယ်။

မြရင်ရဲ့လည်မျိုကို ဓားနဲ့ထောက်ရင်း ...

“အနားမကပ်နဲ့နော်၊

ဒီမှာ တွေ့လား၊ ထိုးသတ်ပစ်လိုက်မယ်ကွ၊

ဖယ်ကြစမ်း”

လောဘစိတ်ကြောင့် စိတ်ရိုင်းဝင်နေတဲ့ ဦးပေသီးဟာ

မြရင်ကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ရွာသားတွေလက်ကလွှတ်ဖို့ ကြိုးစား
လိုက်တယ်။

“သမီး ... သမီး ...

ငါ့သမီးကို လွှတ်စမ်းကွ”

ကိုသာရင်က ထိုသို့အော်ဟစ်ရင်း ဦးပေသီးကို ဝင်လှံ
တော့တယ်။

ရွာသားတွေဟာ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ

ဝါးရင်းတုတ်တွေနဲ့ ဝင်ရိုက်တော့တယ်။

ကိုသာရင်တစ်ယောက် ဦးပေသီးနဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်
ရင်း မြရင်လေးကို တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးပေသီးက ဓားမြောင်နဲ့ ကိုသာရင်နောက်
ကျောကို အားကုန်ထိုးလိုက်တယ်။

“အား” ခနဲ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ ကိုသာရင်အသံကြီးနဲ့
အတူ ...

“ဟာ ... သာရင် ဓားထိုးခံရပြီဟေ့၊

ရွာကျော်ပြီး လူပါးဝတဲ့ကောင်တွေ၊

မသေမချင်း ရိုက်သတ်ကြဟေ့”

ရွာသားတွေဟာ ထိုသို့ကြွေးကြော်ပြီး အောက်လမ်း
ဆရာပေသီးနဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို ဝါးရင်းတုတ်တွေနဲ့ ရိုက်
နှက်ကြတော့တယ်။

အောက်လမ်းဆရာပေသီးနဲ့တပည့်တွေဟာ ဒေါသသွေး
ကြွနေတဲ့ ရွာသားတွေရဲ့ ရိုက်နှက်မှုအောက်မှာ အလူးအလဲ ခံ
နေရရှာတယ်။

သူကြီးဖိုးတုတ်က အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းတဲ့အနေနဲ့

“ဟေ့ ... အားလုံးရပ်ကြစမ်း၊

သူများရဲ့အမှားကြောင့် ...

ကိုယ့်အပြစ်မဖြစ်စေနဲ့၊

ဒီလူတွေဟာ ငါတို့ဘုရားကို

အပြစ်ကြီးလုပ်သလို ငါတို့

ရွာသားကိုလည်း ဓားနဲ့ထိုးခဲ့တယ်၊

သူတို့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်စမ်း၊

ဥပဒေအရ ရဲလက်အပ်ရမယ်ကွ”

လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ရွာသားတွေဟာ ကိုယ်ရှိန်သတ်
သွားကြတယ်။

ဦးပေသီးနဲ့တပည့်တွေက ရွာသားတွေရဲ့ရိုက်နှက်မှု
ကြောင့် ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖူးရောင်ပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်း
ဖြစ်နေရှာတယ်။

မြရင်လေးဟာ မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျရင်း

ဖခင်ကို ဖက်ထားတယ်။

“အဖေ ... အဖေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊

အဖေမျက်လုံးတွေ မမှိတ်လိုက်ပါနဲ့၊

အဖေရယ်၊

ထပါ အဖေရဲ့ ... ထပါနော်၊

အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

မြရင်လေးဟာ ဖခင်ကို ဖက်တွယ်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင်

ငိုကြွေးနေရှာတယ်။

ကိုသာရင့်ကျောပြင်တစ်ခုလုံး သွေးများ ရွှဲနစ်နေချေပြီ။

မနှင်းမေလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့အဖြစ်ဆိုးကြောင့်

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေရှာတယ်။

ကိုသာရင်ဟာ တုန်ယင်တဲ့လက်နဲ့ မြရင်လေးရဲ့ပါးပြင်

ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း မျက်လုံးပွင့်လာတယ်။

“သ ... သမီးလေး၊

အ ... အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ် ...

အမေကိုစားတဲ့သမီး

သူ ... သူတော်ကောင်းမလေးပါကွယ်၊

အား ... အားလုံး အဖေအမှားတွေ ... ပါ”

မြရင်လေးက ဖခင်နဲ့ မျက်နှာချင်း အပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... အဖေ ဘာမှမဖြစ်ရဘူး၊

မွေးကတည်းက ...

အမေမဲ့ခဲ့တဲ့ဘဝပါ အဖေ၊

အဖေ သမီးကို ထားမသွားရဘူး၊

ထားမသွားရဘူး အဖေ၊

အဖေ့ကို သမီး သိပ်ချစ်တယ်၊

အဖေ ဘာပဲဖြစ်နေ ... ဖြစ်နေ၊

အဖေဟာ အဖေပါပဲ အဖေရယ်၊

အဖေ မမှားပါဘူး၊

ဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”

လို့ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကိုသာရင့်ရဲ့ပါးစပ်ကနေ သွေးတွေပွက်ခနဲ

၁၉၆

မဒဒိုတာ

အန်ထွက်လာတယ်။

သူကြီးဖိုးတုတ်ဟာ ကိုသာရင်ရဲ့အခြေအနေကို ရိပ်စား
မိသွားပြီး ...

“ကဲ ... ကဲ ... နှင်းမေ

မြရင်လေးကိုခေါ်ပြီး ရွာပြန်တော့ချေ။

သာရင်ကို ငါတို့ ခေါ်ခဲ့မယ်၊

ကဲဟေ့ ... ဒီလူယုတ်မာတွေကို

ငါ့အိမ်ခေါ်ခဲ့ကြ၊ မိုးလင်းမှ

စခန်းကို အပ်ရမယ်”

လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

□ □ □

BURMESE
CLASSIC
1945-1989

အပိုင်း [၂၂]

နောင်... ၆၀ ... ၆၀

ကြေးစည်သံက ထန်းစုရွာလေးမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွား
တယ်။

ရွာပြင်သချိုင်းမှာတော့ ထန်းစုတစ်ရွာလုံး ရွာလုံးကျွတ်
တစုတဝေးတည်း ရောက်ရှိနေကြတယ်။

အမေကိုစားတဲ့သမီး

၁၉၉

မနှင်းမေနဲ့မြရင်လေးတို့ရဲ့ ငိုရိုက်သံတွေက ကြေးစည်
သံကို ဖုံးလွှမ်းသွားသလို ရွာသားအားလုံးရဲ့မျက်နှာမှာ မျက်ရည်
စတွေနဲ့။ ကိုသာရင်ရဲ့အလောင်းကို မြေကျင်းထဲ ချလိုက်ချိန်မှာ
တော့ ...

“သာရင် ... သာရင် ... မိန်းမကို

သိပ်ချစ်၊ သိပ်စွဲလမ်းတဲ့ သာရင်၊

မိန်းမကိုချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ...

သမီးအရင်းကို အမေစားတဲ့သမီးဆိုပြီး

တစ်သက်လုံး ... မုန်းတီးခဲ့တဲ့ သာရင်၊

နောက်ဆုံးတော့ ... သူ မုန်းတီးခဲ့တဲ့ သမီးကို

ကယ်တင်ရင်း အသက်ပေးလိုက်ရရှာတယ်။

မင်းအတွက် ငါ ... အတော့်ကို ယူကျုံးမရ

ဖြစ်မိတယ် သာရင်၊ ဖြစ်လေရာဘဝ ...

အချစ်ကြီးတဲ့လူ အစွဲကြီးတဲ့လူ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့

ငါ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ”

သူကြီးဖိုးတုတ်ရဲ့ဆုတောင်းစကားသံက ဆိုနှင့်ကြေကွဲ
သံကြီးနဲ့ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

အလောင်းမြေဖို့ပြီးတဲ့အခါ ရွာသူရွာသားတွေဟာ စိတ်
ထိခိုက် ငိုကြွေးနေတဲ့ မနင်းမေတို့ တူဝရီးကို နှစ်သိမ့်စကား
ဆိုရင်း ရွာဘက် ပြန်သွားခဲ့ကြတော့တယ်။

လူအားလုံး ရှင်းသွားချိန်မှာတော့ သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတယ်။

ကိုသာရင်နဲ့မြမြတို့ရဲ့ မြေပုံနှစ်ခုကတော့ ဘေးချင်းယှဉ်
လျက် ထန်းစုရွာရဲ့သင်္ချိုင်းမြေမှာ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာ
တဲ့အထိ တည်ရှိနေခဲ့တော့တယ်။

“အမေကိုစားတဲ့သမီး”

မအိုစာ